ΤΕΥΧΟΣ 37. ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, ΤΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1876. ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

II

Ο ΕΠΑΠΕΙΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἑρζεγοβίνης, καὶ ἡ τὴν τελευταίαν ἐπενεγκοῦσα οἰκονομικὴν καταστροφὴν ἀένναος χρηματικὴ ἀπορία τῆς Πύλης, πρὸς δὲ ἡ ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας γενομένη ἀγορὰ τοῦ ἡμίσεος τῶν μετοχῶν τῆς διώρυγος τοῦ Σουὲζ, κατέστησαν εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν ἀκμαῖον τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

Ἀλλ' ἡ Τουρκία κέκτηται ἔτι ἱκανὴν δύναμιν ὅπως καταβάλῃ τοπικήν τινα ἐπανάστασιν καὶ μὴ ὑποκύψῃ ἐξ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, ἅτε περιέχουσα ἔτι καὶ νῦν πολυάριθμον καὶ φιλοπόλεμον πληθυσμὸν διεσπαρμένον ἐπὶ τῶν τριῶν ἠπείρων, δυναστείαν σεβαστὴν καὶ ἱερὰν νομιζομένην ὑπὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ ἑνότητα θρησκείας ἀπαραδειγμάτιστον. Τεσσαράκοντα δ' ἑκατομμύρια Ἰνδῶν Μωαμεθανῶν ὁμολογοῦσιν ἀνώτατον αὐτῶν κυριάρχην τὸν σουλτάνον, οὗτινος ἡ πτῶσις δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπιβλαβεστάτη τοῖς Ἄγγλοις ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

Παραδοξοτάτη ὅμως καὶ διδακτικωτάτη φαίνεται ἡ μετατροπὴ τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, ἥτις, ἀπὸ θερμοτάτου προμάχου τῆς Τουρκίας, ὑπὲρ ἧς τοσαῦτα ἐδαπάνησε καὶ τοσοῦτον ἐμόχθησε μέχρι τοῦδε, ἀναδείκνυται νῦν ἄσπονδος αὐτῆς ἐχθρὸς, καὶ οὐ μόνον ἀπαρνεῖται ἀνερυθριάστως τὸ πατροπαράδοτον αὐτῆ δόγμα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ πειρᾶται νὰ πράξῃ ὅτι οὔτε ἡ Ἑρζεγοβίνειος ἐπανάστασις, οὔτε ἡ ἐπελθοῦσα οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἐν Τουρκίᾳ ἐπήνεγκεν ἔτι, ἤτοι νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν διαμελισμὸν τῆς Τουρκίας, ἕτοιμος ἵν' ἀφῇ αὐτὴν ἕρμαιον τοῦ τυχόντος κατακτητοῦ. Αἱ δὲ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες οὐ μόνον ἐκτραχηλίζονται νῦν κατὰ τῶν Τούρκων εἰς παντοίας ὕβρεις, ἀπαραλλάκτως ὡς ἐξετραχηλίζοντο πρὸ τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου κατὰ τῶν Ἑλλήνων, οὐ μόνον προαγγέλλουσι τὸν προσεχῆ θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ καὶ εὔχονται ἵνα οὗτος ἀποθάνῃ τάχιστα, οἱ δὲ Ἄγγλοι φαίνονται λίαν ἀνυπόμονοι ἵνα δράξωνται τῆς κληρονομίας αὐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ χθὲς καὶ πρῴην ἔτι οἱ Ἄγγλοι ἐμαίνοντο πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, κατηγοροῦντες αὐτῆς ὑπερβάλλουσαν ἀπληστίαν καὶ πολιτικὴν ῥαδιουργίαν πρὸς διαμελισμὸν τῆς ὁμόρου Τουρκίας, σήμερον ἀνελίσσονται ἐν Λονδίνῳ αἱ μιαρώταται ῥαδιουργίαι κατὰ τῶν ἐν Τουρκίᾳ χριστια-

νῶν καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ καθόλου. Ἡ ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία διαμοιράζεται ἀναιδῶς μεταξὺ τῶν μεγάλων δυνάμεων, αἱ δ' ἐπαρχίαι αὐτῆς δίδονται τῷ μὲν καὶ τῷ δὲ μετὰ γενναιότητος, ἣν δεικνύουσιν οἱ ἀρχιλῃσταὶ, οἵτινες, μὴ δυνάμενοι νὰ λάβωσι πᾶσαν τὴν λείαν, ῥίπτουσι τοῖς συνεταίροις μέρος αὐτῆς, ἀποταμιευόμενοι αὐτοὶ τὸ ἄριστον. Οὕτω λ. χ. ὁ Χρόνος τοῦ Λονδίνου δωρεῖται τὴν Ἑρζεγοβίνην καὶ τὴν Βοσνίαν τῇ Αὐστρίᾳ, ὁ δὲ Κόσμος, δίδων τῇ Αὐστρίᾳ καὶ αὐτὴν τὴν Βουλγαρίαν, προτείνει νὰ προσαρτηθῶσιν αἱ λοιπαὶ ἐπαρχίαι τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Μαυροβούνιον, ἵνα μὴ προσδληθῇ δῆθεν ἡ Ῥωσσία ἐπὶ τῷ παραγκωνισμῷ τῶν Σλάβων, θέλει δὲ νὰ καταστήσῃ τὸν ἡγεμονίσκον τοῦ Μαυροβουνίου βασιλέα τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θρᾴκης, ὡς εἰ οἱ Ἠπειρῶται, οἱ Μακεδόνες οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Θρᾷκες ὑπήγοντο εἰς τὴν σλαβικὴν τῶν Μαυροβουνιωτῶν ὁμοφυλίαν!

Ἀντὶ τῶν δώρων τούτων ἡ Ἀγγλία ἀπαιτεῖ τὴν Αἴγυπτον. Πρὸς τοῦτο ἠγόρασε προκαταβολῆς δίκην ἀντὶ 4,000,000 λιρῶν τὰς ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ σατράπου τῆς Αἰγύπτου ἀποκειμένας 177,000,000 μετοχὰς, καὶ πειρᾶται νὰ ἀγοράσῃ καὶ τοὺς αἰγυπτιακοὺς σιδηροδρόμους.

Οἱ Ἄγγλοι ποθοῦσι τὴν κτῆσιν τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἀσφαλίζουσαν αὐτοῖς τὴν κτῆσιν τῶν Ἰνδιῶν, ὧν ἄνευ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσι τοῦ λοιποῦ. Τὸ Γιβραλτὰρ καὶ ἡ Μελίτη ἀσφαλίζει αὐτοῖς τὴν εἴσοδον τῆς Μεσογείου. Ἀλλὰ μόνον τὸ Σουὲζ ἀσφαλίζει αὐτοῖς τὴν εἴσοδον τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης καὶ τὴν κτῆσιν τῶν Ἰνδιῶν, τοὐλάχιστον μέχρις οὗ οἱ Ῥῶσσοι, ὑπερβάντες τὰ Ἰμαλάϊα, παραστῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν ὡς ἐχθροὶ ἀξιόμαχοι.

Ἀλλὰ, μὴ ἀρκούμενοι εἰς ταῦτα, οἱ Ἄγγλοι ἐποφθαλμιῶσι καὶ τὴν Κρήτην, ἥτις ἄλλοτε ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τῶν Πτολεμαίων καὶ τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ, καὶ ἥτις, ὡς ἡ Κύπρος εἶναι φρουρὸς τοῦ λιβυκοῦ πελάγους. Ἐξ οὗ γίνεται νῦν κατάδηλος ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης κρυφία ἀντίδρασις τῶν Ἄγγλων πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ῥωσσίας προταθεῖσαν προσάρτησιν τῆς Κρήτης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ λόρδος Στανλεὺ ὑπέκρυπτε τότε ἐν τῇ πολυθρυλήτῳ ἀρχῇ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὰ πράγματα τῆς Τουρκίας ὅ, τι ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀποκαλύπτει νῦν ἀσυστόλως, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἀγγλία ποθεῖ τὴν μὲν Αἴγυπτον ὡς πρόθυρον τῆς Ἰνδικῆς, τὴν δὲ Κρήτην ὡς πρόθυρον τῆς Αἰγύπτου.

Πρὸς τὰς ἀκριτομύθους ταύτας ἀποκαλύψεις τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου ἐξανέστη δριμὺς καὶ ἀπειλητικὸς ὁ ῥωσσικὸς τύπος, ἐπικρίνων σφοδρῶς τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, λέγων ὅ τι ἐὰν ἡ διώρυξ τοῦ Σουὲζ εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς διατήρησιν τῆς κατὰ τὰς Ἰνδίας ἀγγλικῆς ἀρχῆς, πολὺ ἀναγκαιότερος εἶναι ὁ Βόσπορος πρὸς τὰς συγκοινωνίας τῆς νοτίου Ῥωσσίας. Ἀλλ' ἡ Ῥωσσία οὐδὲν ἐπεχείρησεν ὅπως ἀσφαλίσῃ τὰς μελλούσας αὐτῆς συγκοινωνίας, ἐν ᾧ ἡ Ἀγγλία προτρέχει τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θέλουσα νὰ κατευνάσῃ πρὸς ὥραν τὸν ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου παῤῥησίας τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου ἐγερθέντα ἐν Εὐρώπῃ σάλον, ἔσπευσεν ἵνα δῷ τῷ Σουεζικῷ ζητήματι ἠπιωτέραν ῥάσιν διὰ διακηρύξεων εἰρηνικῶν καὶ διαλλακτικωτάτων. Ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸς Νορθκὸτ, ἀγορεύων ἐσχάτως ἐν Μαγκεστρίᾳ, ἀπεφήνατο ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν θηρεύει φιλοκτήμονα πολιτικήν· ἠγόρασε δὲ τὰς μετοχὰς, οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἀλλὰ χάριν δῆθεν τῆς Εὐρώπης, ἥτινι συμφέρει ἡ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐλευθέρα συγκοινωνία ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν (!)

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις πειρᾶται νὰ κατευνάσῃ ὑπούλως τὸν ἐρεθισμὸν τῆς Ῥωσσίας καὶ Γαλλίας, αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες διατελοῦσι πληροῦσαι τὰς στήλας αὐτῶν μακρῶν διατριβῶν πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τὸ ὀθωμανικὸν κράτος εἶναι ἐν τῷ τελειοῦσθαι, καὶ ὅτι πρέπει νὰ διαμελισθῇ. Ἐν ταῖς διατριβαῖς ταύταις καταφαίνεται ἡ πρὸς τὸ μέλλον τῶν Χριστιανῶν, μάλιστα δὲ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐκ συμφέροντος περιφρόνησις τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Οἱ Τοῦρκοι, λέγουσιν, εἶναι ἀνεπίδεκτοι βελτιώσεως· οἱ δὲ χριστιανοὶ εἶναι μὲν δεκτικοὶ βελτιώσεως, ἀλλὰ μόνον ἂν ὑποδληθῶσιν εἰς τὴν κυριαρχίαν μεγάλης τινὸς δυνάμεως.

Μετὰ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας ἀπειλεῖται ἄρα ἐν τῷ παρόντι καὶ ἡ γεωγραφικὴ ἑνότης τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων Τοῦρκοι καὶ χριστιανοὶ τῆς Τουρκίας ὀφείλουσιν ἵνα μὴ προσέχωσιν εἰς τὰς φωνασκίας ταύτας καὶ ἐξυπηρετῶσι λελῃθότως τὰ συμφέροντα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ νὰ συνασπισθῶσι πρὸς τὸν κοινὸν κίνδυνον καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ καθεστῶτος, οὗτινος ἡ διάρκεια εἶναι ὁ πρώτιστος ὅρος τῆς ἀκεραιότητος τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης.

Ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας ἔσεται ὁ τάφος τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ χριστιανῶν. Νομίζομεν δὲ ὅτι συμφέρει ἐξ ἴσου εἰς ἀμφοτέρους καὶ χριστιανοὺς καὶ Τούρκους ἵνα συνασπισθῶσι πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἀμφοτέρους κινδύνου. Ἀλλὰ τὴν συμμαχίαν ταύτην δύναται νὰ καταστήσῃ δυνατὴν μόνη ἡ ἰσοπολιτεία, ἤτοι ἡ συμμετοχὴ τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῆς Τουρκίας.

Ἡ ἀκεραιότης τῆς Τουρκίας πρέπει ἄρα τοῦ λοιποῦ νὰ ᾖναι τὸ μόνον μέλημα τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν χριστιανῶν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν δὲ τοιούτοις κρισίμοις καιροῖς τί πράττει ἡ Ἑλλάς; Ἡ Ἑλλὰς ἐὰν ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ Ἑλλήνων μόνον ἐχόντων μέλημα τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος, καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγομένων ὑπὸ προσωπικῶν συμφερόντων, ἡ Ἑλλὰς ἔπρεπε νὰ παράσχῃ τῇ Τουρκίᾳ πᾶσαν ἠθικὴν βοήθειαν πρὸς καταστολὴν τῆς Ἑρζεγοβινείου ἐπαναστάσεως, μεσολαβοῦσα εἰ δυνατὸν καὶ αἴρουσα πᾶν πρὸς εἰρήνευσιν τῆς χώρας ταύτης ἐμπόδιον. Ἡ δὲ Τουρκία, τὸ μὲν εὐγνωμονοῦσα τὸ δὲ σεβομένη τὴν Ἑλλάδα, ἠδύνατο νὰ παραχωρήσῃ αὐτῇ, εὐκαιρίας δοθείσης, ἀμοιδὴν εὐρύνουσαν τα ὅρια αὐτῆς.

Ἀλλ' οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχουσι καιρὸν νὰ φροντίσωσι περὶ τούτων. Ὁ διεξερχόμενος τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἀλληλογραφίας βλέπει ὅτι αἱ συζητήσεις τῆς βουλῆς περιστρέφονται κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ταύτην τῆς Ἀνατολῆς κατάστασιν εἰς ἀδιαλείπτους προσωπικὰς ἀντεγκλήσεις καὶ διαπληκτισμούς. Οἱ πλεῖστοι ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους καὶ οἱ ὑπουργοὶ εἶναι ἕρμαια προσωπικῶν παθῶν καὶ ἀγρίων ἀντεκδικήσεων, ὡς εἰ δαίμων στυγερὸς ἐπέπεσε πάλιν εἰς τὸ νέον βουλευτήριον. Εἶναι

ἀληθὲς ὅτι τὴν βουλὴν τὴν ἐγκρίνασαν τὰς παρανομίας τοῦ Βούλγαρη διεδέχθη ἑτέρα. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Τρικούπη, ὅπερ ἐπολιτεύθη τοὐλάχιστον νομίμως, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν συνασπισμὸν τοῦ Κουμουνδούρου, Ζαΐμη καὶ Δελιγιώργη, ὅστις κινδυνεύει καὶ οὗτος καθ' ἑκάστην νὰ διαλυθῇ. Καὶ μεταξὺ τοσούτων πεπαιδευμένων καὶ εὐφυεστάτων ἀνθρώπων δὲν ἀναφαίνεται οὐδεὶς ἀληθῶς ἔξοχος καὶ φιλόπατρις, ὅστις, ἀποσείων τὴν βυζαντινὴν ταύτην νάρκην, νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς λοιποὺς εἰς αἰσθήματα εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα. Φεῦ τῆς πτώσεως! Πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἵτινες ἠλευθέρωσαν καὶ ἐδόξασαν τὴν Ἑλλάδα, στρατηγοὶ, ναῦται, πολιτικοὶ, λόγιοι, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἀνέθρωσκον ὡς ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος πανταχόθεν, νῦν δὲ, προκειμένης τῆς τύχης σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ΟΥΔΕΙΣ! Ἡ πτῶσις αὕτη καὶ ἡ οὐδένεια τῶν χαρακτήρων, μάλιστα δὲ ἡ παντελὴς ἔλλειψις, ἔστω ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρὸς νοοῦντος τὴν φύσιν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ βουλῇ παντὸς ἐλευθέρου ἔθνους πρέπει νὰ ὑπάρχωσι κόμματα ἀρχῶν, καὶ οὐχὶ κόμματα προσώπων, εἶναι σημεῖον ἀξιοθρήνητον γενικοῦ ἐκφαυλισμοῦ.

Οἱ διέποντες τὰ τῆς Ἑλλάδος φαίνονται ἀγνοοῦντες ὅτι ὅπου δὲν ὑπάρχει μεσαία πολιτῶν τάξις ἐργαζομένη καὶ εὐδαιμονοῦσα, ἐκεῖ ἡ τιμιότης δὲν δύναται νὰ ᾖναι κανὼν τοῦ δημοσίου βίου. Ὅπου ἀκμάζει ἡ βιομηχανία καὶ ἡ γεωργία, ἐκεῖ ἡ μέση τάξις, βελτιουμένη καὶ πλουτοῦσα, καθίσταται ἀρκούντως ἰσχυρὰ ὥστε νὰ διεισδύηται καὶ εἰς τὸν δημόσιον βίον. Ἀλλ' ὅπου ἡ μὲν γῆ χερσεύεται, ἡ δὲ ἐργασία τῶν χειρῶν καὶ ἡ βιομηχανία περιφρονεῖται, πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι τρέπονται ἐπὶ τὰ πολιτικὰ, ὅπως κερδίσωσιν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς πατρίδος, ὅ, τι ἄλλοι κερδαίνουσι διὰ μακροχρονίου ἐργασίας, οἱ δὲ κομματικοὶ ἀγῶνες ἀποδλέπουσιν οὐχὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ὑψηλῶν ἰδεῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν ἀνθρώπων πεινα λέων, ἐπιζητούντων τὰ ἴδια συμφέροντα, μέχρις οὗ γενικὴ διαφθορὰ καταστρέψει πᾶν τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα. Τοιοῦτόν τι πάθος πάσχει ἡ Ἱσπανία, ἡ Ῥωμουνία, ἡ Σερβία καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ συντάγματος ἐν Ἑλλάδι ἕκαστος ὑπουργὸς ἔστρωνεν ἰδιοχείρως δέκα μέτρα ἁμαξητῆς ὁδοῦ, καὶ ἔπεμπεν ἕνα νέον εἰς τὴν Εὐρώπην σπουδάσοντα κλάδον τινὰ βιομηχανίας, ἡ Ἑλλὰς θὰ ἦτο σήμερον δεκάκις εὐδαιμονεστέρα. Ἀλλὰ τίς φροντίζει ἐμβριθῶς περὶ ὁδῶν καὶ βιομηχανίας ἐν Ἑλλάδι; τίς δὲ θυσιάζει ἀληθῶς τὰ ἴδια συμφέροντα ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἑλληνισμοῦ; Τὸ νέον ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου πολιτεύεται μέχρι τοῦδε συνετῶς καὶ ὑπόσχεται πολλά. Ἴδωμεν ἂν οὗτος εἶναι ὁ προσδοκώμενος Καδοὺρ τῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου ἀναγγέλλουσι λίαν εὐφροσύνως τὴν πρώτην γενομένην ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν κατὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφάς. Εὑρέθη δηλαδὴ αὐτόθι πρὸ μικροῦ λαμπρότατον ἔργον τοῦ περιωνύμου ἀγαλματοποιοῦ Παιωνίου, ἄγαλμα Νίκης ἀνατεθὲν παρὰ τῶν Μεσσηνίων ἐν Ὀλυμπίᾳ μετὰ τὸν τρίτον μεσσηνιακὸν πόλεμον. Τοῦ ἀγάλματος τούτου, ὅπερ εἶναι σπουδαιότατον μνημεῖον ἀρχαιολογικὸν καὶ ἱστορικὸν, γίνεται μνεία καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Παυσανίᾳ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Παιώνιος ἦτο σύγχρονος καὶ συνεργάτης τοῦ Φειδίου, καὶ ἀναφέρεται ἰδίως ὡς δημιουργὸς τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ἀετώματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός. Τὸ σπουδαῖον δὲ τῆς ἀνακαλύψεως ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι εὑρέθη ἔργον τῆς λαμπροτάτης ἐποχῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης πεποιημένον ὑπὸ γνωστοῦ τεχνίτου καὶ ἱστορικὴν ἔχον ἀξίαν. Ἡ ἀξιόλογος αὕτη ἀνακάλυψις παρέχει ἐλπίδα ὅτι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο τῆς Ὀλυμπίας ἔδαφος ἐγκρύπτει ἀληθῶς ἐν ἑαυτῷ καὶ πολλοὺς ἄλλους πολυτίμους θησαυροὺς, οἵτινες, βαθμηδὸν ἀνακαλυπτόμενοι, θὰ πλουτίσωσι τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐπιστήμην καὶ θὰ περιάψωσιν οὐ μικρὰν δόξαν πρὸς τὴν Γερμανίαν, τὴν ἰδίοις ἀναλώμασιν ἀναλαβοῦσαν τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον. Ἡ « Ἐθνικὴ Ἐφημερὶς » τοῦ Βερολίνου περιέχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ἑπόμενα.

« Πρό τινων μόνον ἑδδομάδων οἱ ἡμέτεροι ἀρχαιολόγοι καὶ ἀρχιτέκτονες ἤρξαντο τῶν ἐρευνῶν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὀλυμπίας, καὶ ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλε τὴν εὕρεσιν τιμαλφοῦς κειμηλίου ὡς πρώτης ἀμοιδῆς τῶν κόπων καὶ θυσιῶν αὐτῶν. Ἐν τῇ παλαιᾷ τῶν Μινυῶν ἀποικίᾳ τοῦ Πύργου, μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἀνασκαφὰς εὑρέθη « Νίκη » μαρμάρινος, ἣν οἱ μετὰ τὸν τρίτον μεσσηνιακὸν πόλεμον εἰς Ναύπακτον μετοικισθέντες Μεσσήνιοι ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὡς μαρτυρεῖ ἡ σωζομένη ἐπιγραφή. Ἐφιλοτέχνησε δὲ αὐτὴν ὁ ἐκ Μένδης Παιώνιος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ὁ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ γλύψας τὰ ἀετώματα τοῦ αὐτόθι ναοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος συνεπληρώθη τῷ 435 π. Χ. καὶ ἦτο ἔργον τοῦ Λίβωνος. Τὸ κάλλιστον τῶν ἀναθημάτων ἦν ὁ τοῦ Φειδίου Ζεὺς, περὶ οὗ ἔγραψεν ὁ Παυσανίας ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ πῶς ἐχώρει ὁ ναὸς τηλικοῦτον Θεόν. Ἐν τῇ διατεταμένῃ δεξιᾷ ἐκράτει ὁ Ὀλύμπιος Νίκην ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἀπεκδεχομένην τὰ νεύματα τοῦ Θεοῦ. Ἦτο δὲ ἡ θεὰ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, καὶ εἶχε δικαίωμα νὰ οἰκῇ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν της παρὰ τῷ Διῒ ἐν Ὀλύμπῳ· διότι πρῶται αὗται σπεύσασαι εἰς τὴν πρόσκλησίν του συμμετέσχον τοῦ πρὸς τοὺς Τιτᾶνας ἀγῶνος. Ἡ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εὕρεσις τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης εἶναι ἄριστος οἰωνὸς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν μετὰ καρτερίας καὶ ἐπιμελείας μοχθούντων ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων. Μετὰ τοὺς θριάμβους τοῦ 1871 συνέλαβον οἱ Γερμανοὶ τὴν ἰδέαν νὰ διενεργήσωσιν ἀνασκαφὰς ἐν τῷ μεγίστῳ ἱερῷ τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὑπὸ τοῖς ἐρειπίοις ἐκείνοις ἐσώζοντο ἀριστουργήματα διαφωτίζοντα τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς τέχνης. Ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις συνωμολόγησε μετὰ τῆς ἑλληνικῆς συνθήκην, ἐξασφαλίσασαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς λογίους τὴν ἐπιστημονικὴν ἔκδασιν τοῦ μεγάλου ἐπιχειρήματος. Ἡ συνθήκη παρενοήθη πολυτρόπως, ἰδίως δὲ οἱ ἐκεῖθεν τῶν Βογγεσίων γείτονες διέσυραν τὴν ἐπιστημονικὴν τῆς Γερμανίας ἀπόπειραν. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως, μάλιστα δὲ ἡ τῆς ἀρχαιότητος, ἔχει χαρακτῆρα παγκόσμιον· ἡ παλαίστρα εἶναι εἰς πάντας ἀνοικτή. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωσι τοῦτο καὶ οἱ Γάλλοι ἀρχαιολόγοι ὧν τὰς ἐρεύνας ἀνεπιφθόνως ἀνεγνωρίσαμεν καὶ ἐμεγαλύναμεν. »

Τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου φαίνεται ὅτι ἐργάζεται δραστηρίως πρὸς διευκόλυνσιν συμβιβασμοῦ τινος μεταξὺ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κατόχων τῶν χρεωγράφων τοῦ 1824 καὶ 1825. Καθὰ γράφουσιν ἐξ Ἀγγλίας τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον δι' ἐγγράφου ἐδήλωσε τὴν πρόθεσιν ταύτην τοῦ ὑπουργείου καὶ τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς δύναται νὰ προδῇ εἰς συμδιβασμὸν, βάσις τῶν ὁποίων ἔσονται αἱ κατὰ τὸ 1867 συμφωνίαι, δηλ. συμδιδασμὸς ἀντὶ 1 ἑκατομ. καὶ 500 χιλ. λιρ. στερλινῶν.

Καθὰ πολλοὶ εἰδότες λέγουσιν, ἐσχηματίσθη ἢ εὑρίσκεται ἐν τῷ σχηματίζεσθαι ἑταιρία πρὸς ἀποξήρανσιν τῆς Κωπαΐδος. Τὰ κυριώτερα τῆς ἑταιρίας μέλη εἰσὶν οἱ ΚΚ. Σερπιέρης, Σκαρλάτος Σοῦτσος, Ῥικάκης κλπ. Ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἑταιρίαν ταύτην προσώπων δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι θὰ τύχῃ αὕτη τοῦ προνομίου· καθόσον μάλιστα ἐκτὸς ἄλλων ὑπεσχέθη ὅτι θὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἱκανὸν ἀριθμὸν μετοχῶν, ὧν ἡ ἀξία θὰ ἀνέρχηται εἰς δρ. ἑκατόν.

Η ΕΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ.

Ἡ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος ἀγγελλομένη παγκόσμιος ἔκθεσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐν Φιλαδελφίᾳ κατασταθήσεται ἐν τῷ παρὰ τῇ πόλει ἀπαράμιλλῳ ἄλσει (Fairmont Park). Ἡ ἔκτασις τοῦ Park τούτου εἶναι περίπου τριῶν χιλιάδων στρεμμάτων. Αἱ οἰκοδομαὶ τῆς Ἐκθέσεως ἄνευ τῶν ἐξαρτημάτων, θὰ καταλάβωσιν ἐπιφάνειαν 450 στρεμμάτων, ἤτοι ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια τετραγωνικῶν υἱαρδῶν. Ἡ κυριωτέρα οἰκοδομὴ (Main Building) ἔχει σχῆμα παραλληλογράμμου, μήκους 1880 ποδῶν, εὔρους 464 καὶ ὕψους 70. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἰκοδομήματος, ἐγείρονται τέσσαρες πύργοι 120 ποδῶν ὕψους, τέσσαρες δ' ἄλλοι 75 ποδῶν ὕψους ὑπέρκεινται ἑκάστης γωνίας. Ἐν συνόλῳ δὲ σὺν ταῖς ἐξοχαῖς καὶ τοῖς πύργοις ἡ ἔκθεσις καλύπτει ἐπιφάνειαν εἴκοσι δύο στρεμμάτων. Αἱ πρῶται ὕλαι τῆς οἰκοδομῆς, εἶναι σίδηρος καὶ ὕελος. Ἐν τῷ κέντρῳ ὑπάρχει εὐρυτάτη αἴθουσα, ἐν σχήματι ἡμικυκλίου. Ἐσωτερικῶς τὸ κτίριον διατέμνεται ὑπὸ τριῶν ἐγκαρσίων διόδων, αἵ τινες ἀφίνουσιν ἐλεύθερον τόπον 416 τετραγωνικῶν ποδῶν. Ἐκεῖ θέλουσι τοποθετηθῆ τὰ διάφορα ἐκθέματα τοῦ ἀμερικανικοῦ ἔθνους κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀντιπαραβάλλωνται πρὸς τὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἐκθέματα τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τοῦ κτιρίου δὲ διαιρουμένου εἰς τέσσαρα διάφορα τμήματα, ἕκαστον ἔθνος θέλει καταλάβει τὴν θέσιν, ἣν καὶ γεωγραφικῶς κατέχει.

Τριακόσια περίπου βήματα πρὸς ἄρκτον τῆς οἰκοδομῆς, ἐγείρεται ἐκ γρανίτου κομψὸν καὶ εὐρὺ μέγαρον, ὅπερ θέλει περιλάβει τὴν ἔκθεσιν τῶν ὡραίων τεχνῶν· μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἐκθέσεως τὸ μέγαρον τοῦτο θέλει ἐναπολειφθῆ πρὸς μνήμην τοῦ συμβάντος, ὅπερ θέλει ἀναγράψει ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας. Ὁ ῥυθμὸς τοῦ κτιρίου εἶναι ὁ τῆς Ἀναγεννήσεως, τὴν δὲ ξυλικὴν ἀντικαθιστᾶ ὁ σίδηρος. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου τεμένους ἐγείρονται τρεῖς κολοσσαῖαι τοξοειδεῖς πύλαι, ὧν ἔμπροσθεν δεκατρεῖς μαρμάριναι βαθμίδες, φέρουσιν εἰς τὴν κυρίαν εἴσοδον ἔχουσαν μῆκος ἑβδομήκοντα ποδῶν. Ὡς κορωνὶς δὲ πρὸ τῆς μεσαίας ὑπάρχει τὸ ἔμβλημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ ὑπερκείμενος θόλος ἔχει ὕψος ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς ἐγείρεται ἄγαλμα τῆς Κολομβίας ὀρεγούσης δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν στεφάνους δάφνης. Ἑκάστη πτέρυξ εἶναι λίαν τεχνιέντως ἐπεξειργασμένη, φέρουσα ἐν ἑκάστῃ γωνίᾳ κολοσσιαῖον μαρμάρινον ἀετὸν, πέριξ δὲ τοῦ ἀετώματος δεκατρεῖς ἀστέρας, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τῶν Πολιτειῶν, αἵ τινες τὸ πρῶτον ἀπετέλεσαν τὴν νῦν Ὁμοσπονδίαν. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, τὰ πάντα εἶναι μετὰ μεγίστης καλαισθησίας διατεθειμένα, ἡ δὲ καλλιτεχνία καὶ ἡ κοσμιότης τοῦ ὅλου περιποιοῦσι μεγίστην τιμὴν τοῖς τε ἀρχιτέκτοσι καὶ τῷ διευθυντῇ K. A. T. Goshorn. Τὰ διάφορα ἀγάλματα, τὰ παμπληθῆ ἐκεῖνα κοσμήματα, οἱ κύκλω κῆποι, πᾶν ὅ, τι δύναταί τις νὰ φαντασθῇ προσφόρως τοποθετημένα, θέλουσι περιστοιχίσει τὸ μέγαρον ὅπερ θέλει ἀναμιμνήσκει ταῖς ἐπερχομέναις γενεαῖς τὸ συμβάν.

Ὀλίγον τι περαιτέρω τοῦ Memorial building ἐγείρεται ἄλλο οἰκοδόμημα, ὅπερ περιλαμβάνει ἐπιφάνειαν δεκατριῶν σχεδὸν στρεμμάτων· ἐκεῖ θέλουσιν ἐκτεθῆ αἱ μηχαναὶ, πάσης φύσεως καὶ παντὸς σχήματος, ἐκεῖ θέλει δείξει ἡ Ἀμερικὴ τὰς παντοειδεῖς καὶ ποικίλας ἐφευρέσεις ἐφ' αἷς ἐπαξίως σεμνύνεται· αἱ διὰ τοῦ ὕδατος καὶ αἱ διὰ τοῦ ἀτμοῦ κινούμεναι μηχαναὶ πρὸ πάντων θέλουσι κινήσει τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ περιηγητοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

Παρῃτήθη ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν K. Παλάσκας, ὁμολογουμένως ὁ ἱκανώτατος καὶ πολυμαθέστατος τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ. Ὁ K. Παλάσκας, περὶ πολλοῦ ποιούμενος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ναυτικὸν, διετύπωσε προτάσεις τινὰς ἀξίας λόγου, ὧν ἡ μὴ ἀποδοχὴ ἐγένετο παραίτιος τῆς παραιτήσεως τοῦ διακεκριμένου τούτου ἀξιωματικοῦ. Ὁ K. Παλάσκας κατεχώρισεν εἰς τὸν « Νεολόγον » διατριβὴν ἐν εἴδει ὑπομνήματος πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν, πρὸς ὃν ἐκτίθησιν εἰλικρινῶς καὶ πεποιθότως τὰς περὶ ἀναδιοργανώσεως τοῦ ναυτικοῦ ἀρχὰς αὐτοῦ. Διηγεῖται δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι, ἐπὶ τοῦ 1860, ὁ τότε ἐξόριστος πρίγκιψ Ζουαμβίλ (υἱὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου) ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῶν ἑλλήνων θαλασσινῶν, εἰπὼν πρὸς τοῖς ἄλλοις· « Περιῆλθον ἐσχάτως τὴν Ἀνατολὴν ὅλην καὶ « ἐθαύμασα τὸ εὐσταλὲς καὶ ἀνδρικὸν ἦθος τῶν « ἀπαραμίλλων ναυτῶν σας καὶ πανταχοῦ τὴν « δραστηριότητα τῆς πολυαρμένου ναυτιλίας σας. « Ἔχετε λοιπὸν στοιχεῖα σπουδαίας ἀναντιῤῥήτως ναυτικῆς δυνάμεως. Εἶσθε ἔθνος φύσει τε « καὶ θέσει κατ' ἐξοχὴν ναυτικόν. Καὶ ὅμως, « παραβλέποντες τὸ ναυτικόν σας, προσπαθεῖτε « πάνπως νὰ γίνητε ἠπειρωτικὴ δύναμις. Ὁ « Βότσαρης μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ συγκροτήσητε στρα- « τὸν 34 χιλιάδων ἀνδρῶν. Ἀπορῶ τῇ ἀληθείᾳ « διὰ τὴν ἄνοιαν σας, καθότι καὶ ὁλόκληρον τὸν « ἐτήσιον προϋπολογισμόν σας, δηλ. 30 ἑκα- « τομμύρια φράγκων, ἂν ἐξοδεύσητε εἰς τὸν κατὰ « γῆν στρατὸν, δὲν θὰ κατορθώσητε ἃ γίνητε « εἰμὴ δύναμις στρατιωτικὴ 14 καὶ 15 τάξεως « ἐν Εὐρώπῃ, ἐν ᾧ ἐὰν δαπανήσητε εἰς τὸ ναυ- « τικὸν ὅ, τι σήμερον δαπανᾶτε ὑπὲρ τοῦ στρα- « τιωτικοῦ, 5 ἢ 6 ἑκατομμύρια, εὐχερῶς γίνεσθε « γ' τάξεως ναυτικὴ δύναμις. Καὶ μία ναυτικὴ « δύναμις γ' τάξεως ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ εἰς τὰ « πρόθυρα τῆς Ἀνατολῆς, ἤθελεν ἔχει τοσαύτην « σπουδαιότητα καὶ σημασίαν, ὥστε οὐδὲν ἀπο- « λύτως ἤθελε κριθῆ ἐν τοῖς ἀνακτοβουλίοις τῆς « Εὐρώπης ἄνευ ὑμῶν τῶν Ἑλλήνων, καὶ περὶ « τῆς Ἀνατολῆς μάλιστα. » Εἶναι λυπηρὸν ὅτι αἱ μεταῤῥυθμιστικαὶ ὑπαγορεύσεις τοῦ περὶ τὰ ναυτικὰ ἐντριβεστάτου K. Παλάσκα δὲν ἐξετιμήθησαν ὡς ἔδει, καὶ ὅτι ἡ κυβέρνησις προσηνέχθη ἥκιστα ἁβρῶς πρὸς ἄνδρα, ὅστις ἀείποτε ἐπετέλεσε τὸ καθῆκόν του μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ δὴ καὶ μεθ' ὑπερβολικῆς εὐσυνειδησίας.

Κατὰ τὴν « Μέριμναν » ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας δύο ἀμερικανοὶ τραπεζῖται ὅπως διαπραγματευθῶσι μετὰ τῆς κυβερνήσεως τὰ παλαιὰ τῆς Ἑλλάδος δάνεια τοῦ 1824 καὶ 1825. Ὡς λέγεται, προτείνουσιν οὗτοι νὰ δανείσωσι τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει ἑκατὸν ἑκατομμύρια φράγκων, τὰ μὲν 30 ἐπὶ συμψηφισμῷ τῶν παλαιῶν χρεῶν, ἀναγνωριζομένων εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο, τὰ δὲ λοιπὰ 70 ἐπὶ τόκῳ μετρίῳ· ἀλλ' ἡ εἴδησις αὕτη χρῄζει ἐπιβεβαιώσεως. Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς λέγει. « Ὀφείλομεν νὰ μακαρίσωμεν τοὺς μετόχους τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας « Φοίνικος » διοικουμένης ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου K. N. Νάζου. Οἱ μέτοχοι ταύτης ἔλαβον διὰ τὸ 1875 ἐπὶ τῆς μετοχῆς των ἤτοι ἐπὶ τοῦ κατατεθέντος κεφαλαίου 20 τοῖς 0/0, κατὰ μέσον δ' ὅρον λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἑταιρίας μέχρι τοῦδε, δηλαδὴ ἐπὶ 18 ἔτη, ἀνὰ 25 1/2 τοῖς ἑκατόν. Ἄνευ φθόνου δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι οὐ μόνον εὐδοκιμήσασα, ἀλλὰ καὶ κατωφελήσασα τοὺς μετόχους αὐτῆς ἑταιρία, ἔχουσα συνάμα ἀποθεματικὸν 500 χιλιάδων δραχμῶν καὶ πληρώσασα εἰς ἀποζημιώσεις ἀσφαλειῶν κατὰ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πυρὸς ὑπὲρ τὰ πέντε ἑκατομμύρια. »

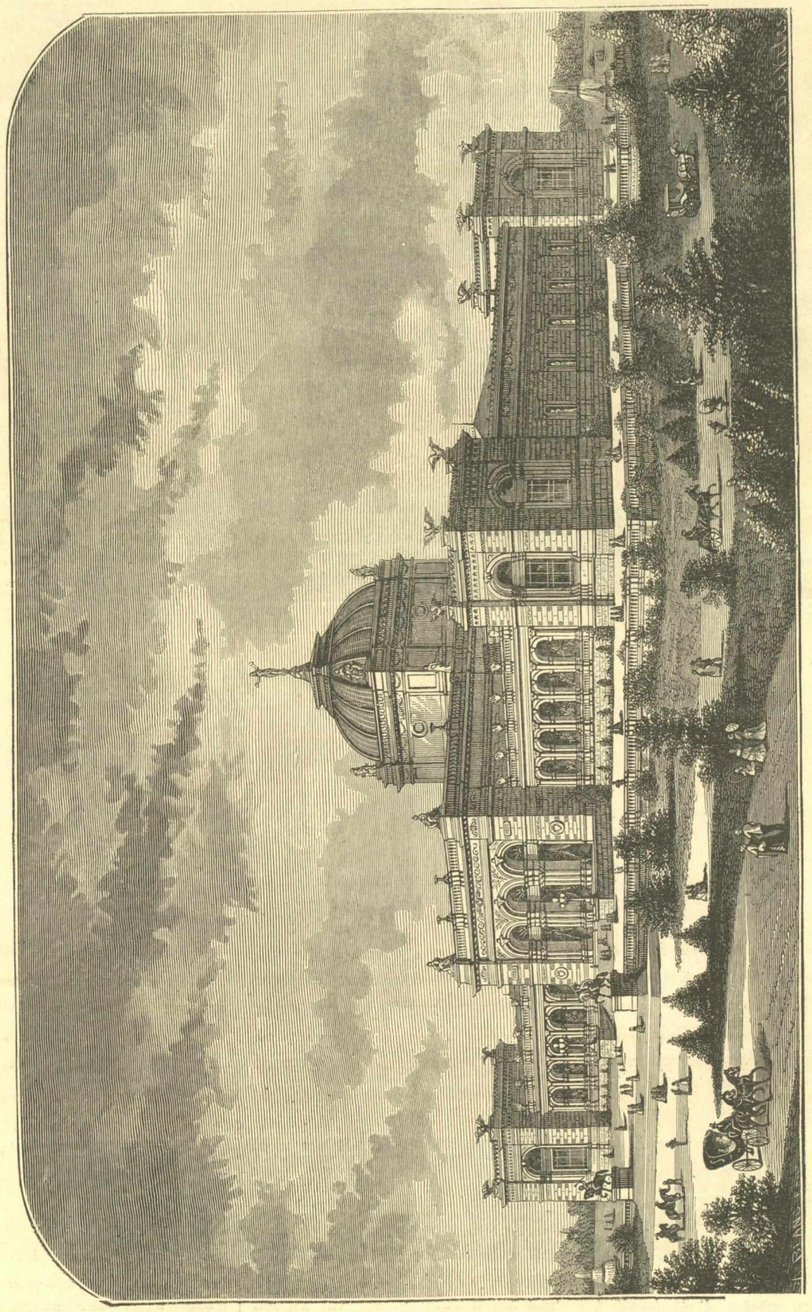

ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ 1876 ΕΤΟΥΣ.

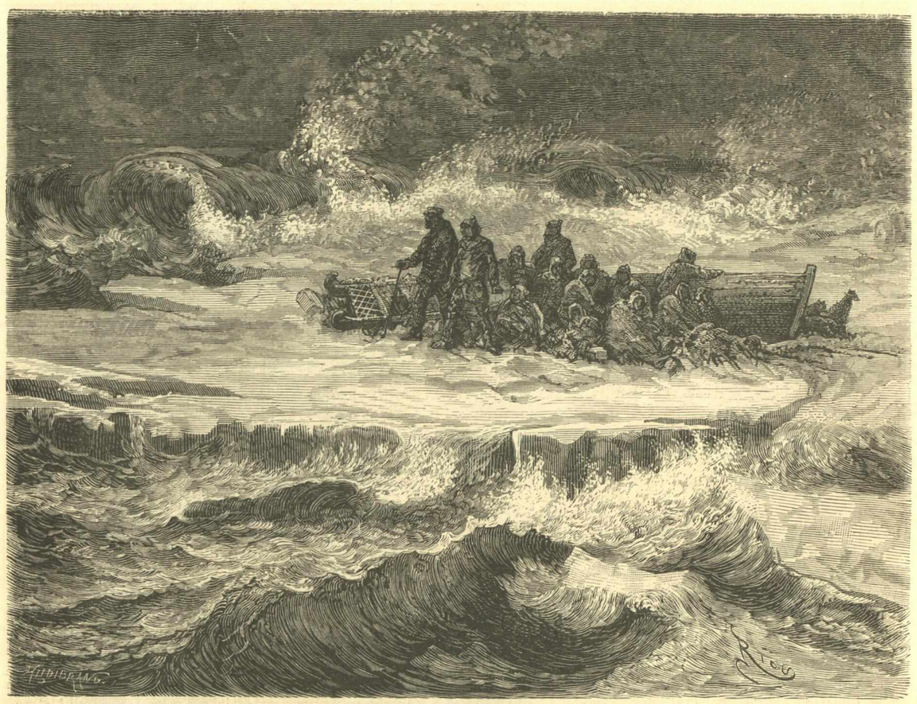

ΤΗΣ ΦΡΙΚΩΔΟΥΣ ΝΥΚΤΟΣ!!!

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ.

Η ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΣΧΕΔΙΑ

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ πλοιάρχου Τύξονος.]

Τῇ 8ῃ μαρτίου τοῦ 1870οῦ ἔτους ὁ ἐξ Ὀχίου τῆς Ἀμερικῆς Κ. Στέφενσων καθυπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρότασιν περὶ ἀποστολῆς τοῦ γνωστοῦ πλοιάρχου Χὼλλ εἰς τὰς κατὰ τὸν βόρειον πόλον θαλάσσας πρὸς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας, τῇ δὲ 20ῇ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπετράπη αὐτῷ ἵνα ἐκλέξῃ ἐν τοῖς νεωρίοις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ καταλληλότατον πρὸς τὸν σκοπὸν πλοῖον. Ὁ Χὼλλ ἐξελέξατο τὸ Periwinkle, ὅπερ μετωνόμασεν Ἀρκτοῦρον.

Ἦτο δὲ τοῦτο πλοῖον ἑλικοκίνητον ἑπτακοσίων ὀγδοήκοντα ἑπτὰ τόννων, καὶ δυνάμενον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἥλιξ καθίστατο ἄχρηστος, ἢ ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ ἕνεκα τῶν πάγων, ν' ἀναλαμβάνῃ μὲν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σκάφους, μεταχειρίζηται δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὰ ἱστία. Ὁ πυθμὴν ἐπληρώθη γαιανθράκων, οἵτινες ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι κατὰ τὸν μακρὸν πλοῦν καὶ τὰς διαχειμασίας· πρὸς δὲ πλείονα ἀσφάλειαν ἡ ἑστία ἑνὸς τῶν λεβήτων μετεσχηματίσθη τοιουτοτρόπως, ὥστε ἠδύνατο νὰ θερμαίνηται διὰ τοῦ ἐλαίου τῶν ὑπὸ τοῦ πληρώματος κατὰ τοὺς πόλους θηρευομένων φωκῶν. Θερμογόνος δέ τις μηχανὴ διέδιδεν ἐν τῷ ἔσῳ τοῦ σκάφους ἡδεῖαν θερμότητα καὶ κατὰ τὴν ψυχροτάτην ἐξωτερικὴν θερμοκρασίαν. Ἡ δὲ πρώρα ἐπερρώσθη κατά τινα παράδοξον τρόπον ὁπλισθεῖσα ἐμβόλῳ σιδηρῷ πελωρίῳ ἐπιτρέποντι τῷ πλοίῳ ἵνα τέμνῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν τῷ πάγῳ.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο μεγάλη τις σωστικὴ λέμβος, ἀείποτε ἕτοιμος ἵνα ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πρώτου σημείου, δυναμένη δὲ νὰ μεταβληθῇ διά τινος γαλβανικῆς συστοιχίας εἰς φάρον ἠλεκτρικόν, μὴ σβεννύμενον ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὅστις, λάμπων ἐπὶ τῶν κυμάτων, καθίστατο ὁρατὸς ἐξ ἀπείρου ἀποστάσεως.

Πλὴν δὲ τεσσάρων ἄλλων λέμβων ἐχουσῶν σχῆμα φαλαινοθηρῶν, ὁ Ἀρκτοῦρος παρέλαβε καὶ λέμβον σκύτινον ἔχουσαν μῆκος μὲν εἴκοσι ποδῶν, πλάτος δὲ τεσσάρων, συμπτυσσομένην κατὰ βούλησιν, καὶ δυναμένην ἵνα μετακομίζηται ἐπὶ τῶν ὤμων τεσσάρων ναυτῶν. Ἡ λέμβος αὕτη ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἴκοσιν ἀνθρώπους καὶ τέσσαρας πιθάκνας τροφῶν καὶ ἐφοδίων.

Ἀλλ' οὐ μόνον τὰ πρὸς χρείαν ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν ἔφερεν ὁ Ἀρκτοῦρος. Ἐπειδὴ πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ πληρώματος κατὰ τὰς ἀπεράντους πολικὰς νύκτας, εἶχε καὶ κλειδοκύμβαλον καὶ βιβλιοθήκην οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Ἐπετράπη δὲ τῷ πλοιάρχῳ Χὼλλ νὰ συγκροτήσῃ κατὰ βούλησιν τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀρκτούρου, καὶ παραλάβῃ ἀρωγοὺς καὶ συναντιλήπτορας τοὺς δοκιμωτάτους ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Προὐτίμησε δὲ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων πρῶτον μὲν τὸν περίφημον πλοίαρχον Γεώργιον Τύξονα, ὅστις, διαδραμὼν ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη τὰς περὶ τοὺς πόλους θαλάσσας ἐπὶ φαλαινοθηρῶν πλοίων, ἀπέκτησε μεγάλην πεῖραν τῆς διὰ τῶν ἑλκήθρων ἐπὶ πάγου ὁδοιπορίας. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ προθυμότατος, τολμηρότατος καὶ ἐρρωμενέστατος τῶν συνοδοιπόρων τοῦ Χὼλλ. Δεύτερον δὲ παρέλαβε τὸν Σιδνεῦν Βούδδιγτων, παλαιὸν καὶ τοῦτον φαλαινοθήραν, διαδραμόντα μὲν ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη τὰς κατὰ τοὺς πόλους θαλάσσας, ἀλλ' ἀμοιροῦντα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ παραβόλου θράσους τοῦ Τύξονος, ὅπερ εἶναι ἐκ τῶν ἀναγκαιοτάτων πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιχειρήσεως, καθ' ἣν πολλάκις ἡ μεγάλη φρόνησις ἀποβαίνει μεγίστη ἀπρονοησία.

Δύο τῶν ἐπιστημόνων τῶν μετασχόντων τῆς ἀποστολῆς ταύτης ἦσαν Γερμανοί, ὡς καὶ πάντες οἱ ναῦται ἀνεξαιρέτως. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο Ἰρλανδός. Ὁ ὀψώνης ἦτο Ἄγγλος, οἱ δὲ διερμηνεῖς Ἐσκιμώς. Ἀλλ' ἡ ποικιλία αὕτη τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων, συνετέλεσεν ἀτυχῶς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ πληρώματος, ἐξ ἧς ἐκινδύνευεν ἡ πρὸς

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΙΚΑΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑΙΣ. — Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ.

ἐπιτυχίαν τοιαύτης ἐκδρομῆς ἀπαραίτητος πειθαρχία, καὶ ἥτις τέλος ἐγένετο ἡ κυρία αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἀρκτούρου.

Τῇ 29ῃ ἰουνίου ὁ Ἀρκτοῦρος ἦτο ἕτοιμος εἰς ἀναγωγήν. Ἀλλὰ, πρὶν ἐκπλεύσῃ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ πλοίαρχος Χὼλλ ἐξήγησεν ἔν τινι συμποσίῳ δοθέντι εἰς αὐτὸν παρὰ τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας, τὸ σχέδιον καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε πανδήμως ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ προέδρου τῆς Ἑταιρίας τὴν ἱστορικὴν σημαίαν, ἣν ὁ λοχαγὸς Οὐίλκες ἔστησεν ἐν ἔτει 1838 κατὰ τοὺς πόλους εἰς πλάτος, ὅπου οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ θαλασσοπόρων ἔφθασε, μεταδοθεῖσαν αὐτῷ ἀφ οὗ διῆλθε διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἰατροῦ Kane καὶ τῶν τοῦ ἰατροῦ Hayes, οἵτινες ἤγαγον αὐτὴν περαιτέρω πρὸς βορρᾶν καὶ πλησιέστατα τῷ πόλῳ. Ἀλλὰ, φεῦ! ὁ θάνατος ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἱερὰν ταύτην σημαίαν ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνου, ὅστις ἐκάλει τοὺς πόλους ἑστίαν αὐτοῦ, καὶ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἔμελλε νὰ πατήσῃ τὴν γῆν τῶν ἐσκιμώων παραδόσεων, καὶ, ἀφικόμενος ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ πόλου, νὰ ἴδῃ λάμποντα ἀκριβῶς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν πολικὸν ἀστέρα!

Διαμείνας ἐπί τινας ἡμέρας ἐν New London, ὅπου τάγμα ἀναβαπτιστῶν ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον εὐλογῆσον τὴν ἐκδρομὴν, ὁ Ἀρκτοῦρος ἀνήχθη πελάγιος.

Ἀλλὰ, ἅμ' ἀφανισθείσης τῆς ξηρᾶς, κατελήφθη ὑπὸ δεινῆς τρικυμίας πνευσάσης ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἤρξατο εὐθὺς μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Χὼλλ καὶ τῶν τριῶν ἐπιστημόνων ζηλοτυπία, ἥτις μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς ἔχθραν.

Ἐν Δίσκῳ, Ἐσκιμώς τις, ὀνομαζόμενος Χὰνς, παραληφθεὶς ὡς ὁδηγὸς, παρέστη μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τριῶν παίδων

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ.

του, ἅτινα ἐδέησεν ἵνα παραληφθῶσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἔκτοτε τὸ πλήρωμα συνέκειτο ἐξ εἴκοσιν Εὐρωπαίων καὶ ὀκτὼ Ἐσκιμώς.

Τῇ 10ῃ αὐγούστου τὸ ἀτμόπλοιον Congress, ἀποσταλὲν παρὰ τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως ἐκ Νέας Ὑόρκης, κατέφθασε τὸν Ἀρκτοῦρον καὶ ἐχορήγησεν αὐτῷ νέα ἐφόδια, ζωοτροφίας καὶ γαιάνθρακας. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς εἴπομεν, ἀνεφάνησαν ἤδη ἐν τῷ πληρώματι σημεῖα ἀπειθαρχίας, ὁ πλοίαρχος Χὼλλ ἠθέλησε νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν φοβερωτέρων συνοδοιπόρων, βιάζων αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψωσι μετὰ τοῦ Congress εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἀλλὰ κακῇ μοίρᾳ οἱ Γερμανοὶ ναῦται ὁμονοήσαντες ἀπεκήρυξαν ἑαυτοὺς ἑτοίμους ἵν' ἀπέλθωσι πάντες ἀν εἷς ἢ τινὲς αὐτῶν ἀπεβάλοντο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἔμελλε νὰ ἐπενέγκῃ τὴν διάλυσιν καὶ καταίωσιν τῆς ἐκδρομῆς, ὁ πλοίαρχος Χὼλλ ἠναγκάσθη νὰ φυλάξῃ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα στοιχεῖα.

Ἔκτοτε πένθιμα προαισθήματα κατέλαβον τὴν μέχρι τοῦδε θαρσοῦσαν αὐτοῦ ψυχήν. Διὸ βλέπομεν αὐτὸν ἐμπιστευόμενον τὰ χειρόγραφά 'του καὶ πᾶν ὅ, τι εἶχε πολύτιμον εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ Δίσκω, ὡς εἰ προησθάνετο ἐγγὺς ἤδη ὄντα τὸν θάνατον.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τὸ πλοῖον, πλέον ἐν πλήρει πολικῇ θαλάσσῃ, ἤρξατο νὰ βαδίζῃ ἐπιπόνως. Πανταχόθεν ἀνέθρωσκον πάγοι πελώριοι νῦν μὲν περικυκλοῦντες τὸ πλοῖον καὶ ἐπιπροσθοῦντες αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, νῦν δὲ ἀναῤῥηγνύμενοι, ἐκτινασσόμενοι εἰς μέγιστον ὕψος, καταπίπτοντες βαρύγδουποι χαλαζηδὸν καὶ κατασυντρίβοντες τὰ πάντα. Ἀλλὰ δυνάμει τοῦ ἐμβόλου ὁ Ἀρκτοῦρος ἔφθασε μέχρι τῆς 84° 35′, ὅτε ὁ πλοίαρχος ἐπέταξεν ἵν' ἀνασπασθῇ ὁ ἕλιξ.

Εἰ δὲ καὶ ἐπάλαιε πρὸς μεγάλα προσκόμματα ἀδιαλείπτως, τὸ πλοῖον ἔβαινεν οὐδὲν ἧττον βραδέως πρὸς βορρᾶν. Ἔφθασε δὲ μέχρι τῆς ὀγδοηκοστῆς δευτέρας μοίρας, ὅτε αἱ ἐναντιώσεις τοῦ Βούδδιγκτων καὶ μέρους τοῦ πληρώματος ἠνάγκασαν τὸν Χὼλλ νὰ ἐπιστραφῇ ὀλίγον εἰς τοὐπίσω.

Ἔκρινε λοιπὸν νὰ διαχειμάσῃ νοτιώτερον, ἐπιφυλαττόμενος νὰ ἀναλάβῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ τὴν πρὸς τὸν βόρειον πόλον περείαν, ἐξελέξατο δὲ ὅρμον τινὰ ἀναπεπταμένον εἰς νότον κατὰ τὴν 81° 38′, ὃν ὠνόμασεν ὅρμον τοῦ Thanksgod. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ναῦται διέθετον τὸ πλοῖον πρὸς

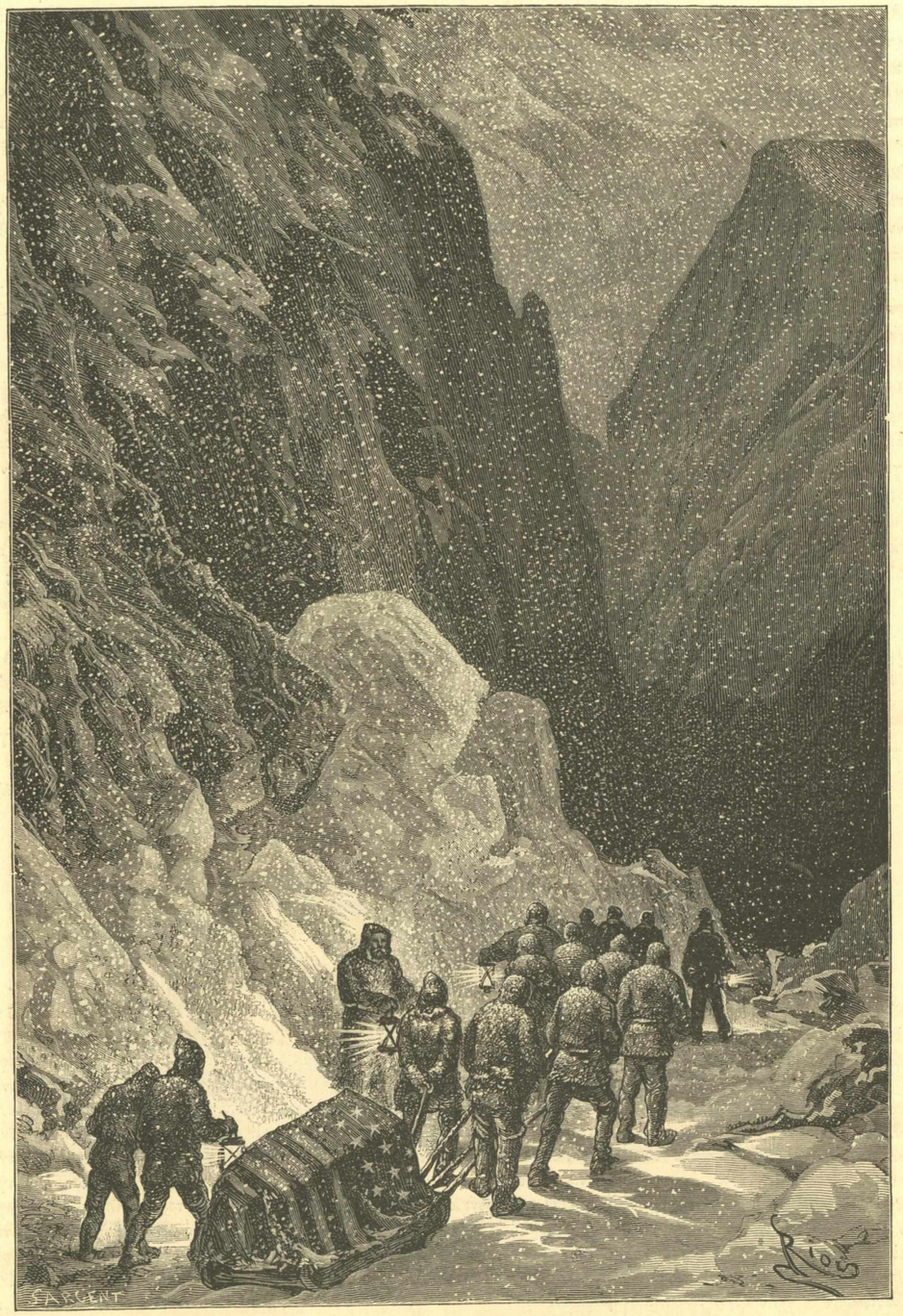

Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΧΩΛΛ.

διαχειμασίαν, θάπτοντες αὐτὸ ὑπὸ ὅρος χιόνος, ἀποτεταγμένης ἵνα προφυλάττῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ψύχους, ὁ ἀκάματος Χὼλλ ἀπῆλθεν ἐν ἐλκήθρῳ ἑλκομένῳ ὑπὸ κυνῶν, κατασκοπήσων τὴν πέριξ χώραν. Διέδραμε δὲ αὐτὴν ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἑβδομάδας, μέχρις οὗ αἱ νιφάδες καὶ οἱ ἀνεμοστρόβιλοι ἐνεπόδισαν πᾶσαν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν· ἐπειδὴ ἡ τέως νιφοστιβὴς χώρα κατέστη μετ' οὐ πολὺ ἄθροισμα ἀτάκτως συσσωρευμένων κρυστάλλων, πρὸς ἃ προσκόπτοντες οἱ κύνες ἀνετρέποντο καὶ ἐκυλίοντο εἰς βάραθρα, ἐξ ὧν ἀνείλκοντο σωζόμενοι ἑκάστοτε ὡς ἐκ θαύματος.

Καὶ τοῦτο μὲν δηλοῖ ὅτι ὁ Χὼλλ, μὴ περιπεσὼν εἰς ἀθυμίαν, ἤγετο ἔτι ὑπ' ἀδαμάστου ἐνεργείας καὶ ὁρμῆς. Ἀλλ' αἴφνης τῇ 24 ὀκτωβρίου, πιὼν φιάλιον καφὲ, κατακλίνεται. Μετ' ὀλίγον δὲ καταλαμβάνει αὐτὸν παραλογισμὸς καὶ πυρετὸς, καὶ τῇ 8ῃ νοεμβρίου ἀποθνήσκει. Ὁ ἀπρόοπτος αὐτοῦ θάνατος διέμεινε μέχρι τοῦδε μυστηριώδης. Τῇ 11ῃ τὸ πλήρωμα ἐνεταφίασεν αὐτὸν, ἐξορύξαν τάφον εἰς γῆν

ἀπεσκληρυμμένην ὑπὸ δεινοῦ ψύχους ἔν τινι βραχώδει καὶ ἀγρίᾳ χαράδρᾳ, ἀναμιμνησκούσῃ τὰς ὑποχθονίους τοῦ Δάντου χώρας.

Τῇ 24ῃ ἰουνίου ἤρξατο ἡ λύσις τῶν πάγων· τῇ δὲ 12ῃ αὐγούστου ὁ Ἀρκτοῦρος ἀναπλέει πελάγιος διευθυνόμενος πρὸς νότον.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ γυνὴ ἑνὸς τῶν Ἐσκιμὼς ἐγέννησε τέκνον, ὅπερ βαπτισθὲν ὠνομάσθη Κάρρολος Ἀρκτοῦρος. Ἡ τεκνοποίησις αὕτη ἐνομίσθη ἄριστον σημεῖον ἐπιστροφῆς. Ἀλλ' ὁ οἰωνὸς ἐξηλέγχθη ψευδής· ἐπειδὴ μετ' οὐ πολὺ ἐπῆλθεν ἀπρόοπτος καὶ φρικώδης καταστροφή.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πλοὸς καὶ τῆς διαχειμασίας ὁ Ἀρκτοῦρος ὑπέστη πολλὰς βλάβας, ἐπενεγκούσας ῥωγμοὺς, δι' ὧν εἰσήρχετο εἰς τὸν ἄντλον νέον ὕδωρ, ὅπερ μεγάλως ἐπησχόλει τὸν νοῦν τοῦ Βούδδιγτων καὶ ἐτάραττε μέρος τοῦ πληρώματος, ζῶντος πάντως ἐν ἀεννάῳ φόβῳ καὶ ἀγωνίᾳ προσεχοῦς καταβυθισμοῦ. Τὸ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γενικὸν τοῦτο αἴσθημα ἐπήνεγκε τὰ παράδοξα καὶ φοβερὰ περιπτώματα, ὧν τὴν διήγησιν ἀναθέτομεν ἑνὶ τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ δράματος, τῷ Γεωργίῳ Τύζανι, ὅστις ἀνεδείχθη ἐξ ἀπροόπτου πλοίαρχος κυματοπλάγκτου τινὸς σχεδίας ἐκ πάγου.

Ὁ ῥωγμός. — Ὁ πανικὸς φόβος. — Ἐκφόρτωσις τῶν ἐφοδίων ἐπὶ τῶν πάγων. — Ὁ Ἀρκτοῦρος ἀφανίζεται. — Τὸ πλήρωμα καταφεύγει ἐπί τινος πλέοντος πάγου. — Τελευταία ἐμφάνισις τοῦ Ἀρκτούρου.

Τῇ 15ῃ ὀκτωβρίου 1872. — Σφοδροτάτη ἐγείρεται τρικυμία ἐκ βορρᾶ καὶ δυσμῶν. Εἶναι ἴσως ἡ ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὰς χώρας, καθ' ἃς ἡ νὺξ καὶ ἡ ἡμέρα διαφέρουσιν ἀλλήλων. Ὁ Ἀρκτοῦρος ὑπέστη παντοῖα δεινὰ ἀπὸ 8 ὡρῶν, καὶ τέλος ὠθεῖται μεταξὺ δύο πλευσῶν νήσων ἐκ πάγου χωριζομένων ὑπὸ στενοῦ πορθμοῦ. Τὰ κύματα προσρήγνυνται πελώρια πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ ὠθοῦσιν αὐτὸ πρὸς τοὺς πάγους, ἐξ ὧν δεινὰς λαμβάνει πληγὰς, μέχρις οὗ ἓν κῦμα ἀνατρέπει αὐτὸ ὁλοσχερῶς. Σούμαν ὁ μηχανικὸς κραυγάζει ὅτι « τὸ ὕδωρ εἰσέρχεται ἄφθονον εἰς τὸν ἄντλον, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀντλίαι δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς ἐξάντλησιν αὐτοῦ, θὰ καταβυθισθῶμεν μετ' αὐτοῦ πάντες ἐντὸς ὀλίγου. »

Τότε ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκραύγασα. « Ῥίψατε πάντα τὰ ἐφόδια, τὰς τροφὰς καὶ πᾶν ὅ, τι δύνασθε νὰ σώσητε ἐπὶ τῶν πάγων! »

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ πλήρωμα περιέστη εἰς φοβερὰν σύγχυσιν. Οἱ ναῦται ἁρπάζουσι καὶ ῥίπτουσιν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐπὶ τῶν πάγων ὡς παράφρονες ἑαυτοὺς καὶ πᾶν τὸ προστυγχάνον, τροφὰς, σκηνὰς, ἐλκηθρα, ὅπλα, σκεύη καὶ λέμβους.

Τότε ὁ Ἀρκτοῦρος ἀνακουφισθεὶς, ἐγείρεται πρὸς στιγμὴν ἐξ ἡμισείας, ἀλλὰ πλαγιάζει εὐθὺς πάλιν κατασυντρίβων τοὺς περὶ αὐτὸν πάγους. Ἡ νὺξ εἶναι μελαντάτη καὶ θυελλώδης. Ἐκ δὲ τοῦ καταστρώματος μόλις δύναμαι νὰ ἴδω ἂν εἴμεθα ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἢ ἐπὶ τῶν πάγων.

Τότε, τρεπόμενος πρὸς τὸν Βούδδιγκτων, ἐρωτῶ αὐτὸν μέχρις οὗ ἔφθασεν ἤδη τὸ ὕδωρ. Ἐκεῖνος δὲ, καταβὰς καὶ ἐξετάσας τὸν πυθμένα, ἀναβαίνει κραυγάζων· « Ὁ μηχανικὸς ἠπατήθη, τὸ πλοῖον εἶναι ἀνέπαφον, καὶ οὐδὲ σταγὼν ὕδατος πλέον τοῦ συνήθους ἐν τῷ ἄντλῳ. Ἐξέλαβε φαίνεται τὸν θόρυβον τοῦ ἄντλου ὡς νέαν ὑδάτων εἰσβολήν. »

Τότε καταβαίνω εἰς τοὺς πάγους, καὶ κραυγάζω πρὸς τὸ πλήρωμα ἵνα θαῤῥῇ· ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον εἶναι ἀνέπαφον, ἐπιτάττω αὐτοῖς ἵνα συλλέξωσι πάλιν τὰ πάντα ἡσύχως καὶ μετακομίσωσιν εὐτάκτως ἐπὶ τοῦ Ἀρκτούρου.

Ἀλλ' ἐν ᾧ, συναθροίσαντες τὰ πάντα, ἡτοιμαζόμεθα νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, αἴφνης ἡ ἐκ πάγου νῆσος, ἐφ' ἧς ἤμεθα συνηθροισμένοι, κλονεῖται, θραύεται. Φοβερὰ ἔκρηξις γίνεται ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, καὶ χωριζόμεθα ἀπὸ τοῦ Ἀρκτούρου, ὅστις ἀπομακρύνεται εἰς τὸ σκότος. Φεῦ! δὲν βλέπομεν πλέον αὐτὸν, καὶ ἀγνοοῦμεν πόσοι διεσώθημεν ἐπὶ τῶν πάγων.

Τῆς φρικώδους νυκτός!!!

[Ἀκολουθεῖ.]

Ο ΑΜΛΕΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ὁ Κλαύδιος, φαρμακεύσας τὸν ἀδελφὸν καὶ βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας Ἀμλέτον, σφετερίζεται τὴν βασιλείαν καὶ νυμφεύεται τὴν συνένοχον τοῦ κακουργήματος βασίλισσαν Γερτρούδην. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ δολοφονηθέντος καὶ τῆς Γερτρούδης Ἀμλέτος μανθάνει τὰ πεπραγμένα παρὰ τοῦ φαντάσματος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς, ὅπερ καὶ παροτρύνει αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἐκδίκησιν. Πρὸς τοῦτο ὁ νέος Ἀμλέτος προσποιεῖται τὸν παράφρονα καὶ εἰσάγει εἰς τὰ βασίλεια θίασον ὑποκριτῶν, οἵτινες, προδιδαχθέντες, διαδραματίζουσιν ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν ἀνακτόρων αὐτὸ τὸ κακούργημα τοῦ τυράννου, ἐγχέοντος φάρμακον εἰς τὸ οὖς τοῦ κοιμωμένου βασιλέως. Οἱ δὲ διαδραματιζόμενοι, ἥ τε Γερτρούδη καὶ ὁ Κλαύδιος, τεθορυβημένοι καὶ καταπεπληγμένοι πρὸς τὸ θέαμα, προδίδουσιν ἑαυτοὺς οὕτως, ὥστε τοῦ λοιποῦ οὐδεμία ὑπολείπεται τῷ Ἀμλέτῳ περὶ τοῦ διαπραχθέντος ἐπιβουλεύματος ἀμφιβολία.

Κατὰ δέ τινα τοῦ Ἀμλέτου πρὸς τὴν μητέρα ἔντευξιν, φονεύει οὗτος τὸν αὐλάρχην Πολώνιον, πατέρα τῆς νέας Ὠφελίας, ὅν, κεκρυμμένον ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων καὶ ἀκροαζόμενον, ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ Κλαυδίου. Οὗτος δὲ, φοβηθεὶς περὶ τῆς ζωῆς, καὶ θέλων ἵνα ποιήσηται παντὶ τρόπῳ ἐκποδὼν τὸν Ἀμλέτον, ἀναθέτει δυσὶ πιστοῖς αὐτῷ δορυφόροις τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ φονεῦσαι αὐτόθι τὸν ἀνεψιόν. Ἀλλ' ὁ Ἀμλέτος, ἐννοήσας τὰ καθ' ἑαυτοῦ τεκταινόμενα, διεκφεύγει καὶ ἐπανέρχεται μετά τινα χρόνον εἰς τὴν Δανιμαρκίαν.

Ἐν τούτοις ἡ τοῦ αὐλάρχου Πολωνίου θυγάτηρ Ὠφελία, βλέπουσα τὸν μὲν πατέρα πεφονευμένον ὑπὸ τοῦ Ἀμλέτου, ὃν περιπαθῶς ἀγαπᾷ, ἐκεῖνον δὲ παραφρονοῦντα καὶ ἐξόριστον, ἑαυτὴν δὲ τῆς ἀρετῆς ἐκπλανηθεῖσαν, τρέπεται εἰς μανίαν καὶ πνίγεται ἔν τινι παραῤῥέοντι ποταμῷ.

Τίς ἀγνοεῖ τὴν παθητικωτάτην καὶ σπαραξικάρδιον σκιὰν τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς ταφῆς τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος; Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κλαύδιος ἐγκείμενος πείθει τὸν Λαέρτην νὰ φονεύσῃ τὸν φόνεα τοῦ πατρὸς καὶ διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ὠφελίας. Πρὸς τοῦτο φαρμακεύει τὸ ξίφος τοῦ Λαέρτου καὶ παρασκευάζει ποτήριον δηλητηρίου πρὸς ὄλεθρον τοῦ Ἀμλέτου. Ἀλλ' οἱ ἀντίπαλοι, πεπληγωμένοι ἤδη, ἀνταλλάσσουσιν ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς μάχης τὰ ξίφη. Ὁ Λαέρτης, ἐκπνέων, ὁμολογεῖ τὴν προδοσίαν τοῦ βασιλέως, ὃν ὁ Ἀμλέτος διαπερᾷ διαμπὰξ διὰ τοῦ πεφαρμακευμένου ξίφους· ἡ δὲ βασίλισσα ἀποῤῥοφᾷ τὸ εἰς τὸν υἱὸν ἀποτεταγμένον δηλητήριον καὶ τελευτᾷ. Τὸ αὐτὸ δὲ πάσχει καὶ ὁ πεπληγωμένος Ἀμλέτος. Οὕτω δὲ, ἀποθανόντος τοῦ τε βασιλέως καὶ τοῦ διαδόχου, Φορτιμβρᾶς ὁ νέος τῆς Νορβεγίας ἄναξ, ἀναγορεύεται βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας.

Ἀξιολογώτατα τῶν προσώπων τοῦ διαβοήτου τούτου δράματος εἶναι ἡ Ὠφελία καὶ ὁ Ἀμλέτος. Ἡ φύσις τῆς ἡρωΐδος εἶναι οὕτω λεπτοφυὴς, οὕτως ἁβρὰ καὶ εὐαίσθητος, ὥστε φοβεῖταί τις μὴ καὶ ἀκροθιγῶς ψαύων μιάνῃ ἢ βεβηλώσῃ αὐτὴν. Διότι ὁ πρὸς τὸν Ἀμλέτον τῆς νεάνιδος ἔρως, ὃν οὐδέποτε οὐδενὶ ὡμολόγησεν, εἶναι μυστήριον, ὅπερ, εἰ καὶ μαντευόμεθα, ἀποθανεῖται οὐχ' ἧττον ἀνεξερεύνητον ἐν τε τῇ καρδίᾳ τῆς ἐρώσης καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ.

Ἡ ἐνάργεια τῶν δύο τούτων προσώπων τοῦ δράματος καταπλήττει ἡμᾶς οὕτως, ὥστε, συμπάσχοντες τοῖς πάσχουσι, λησμονοῦμεν πάντως τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ποιητοῦ, θαυμασίως ἐπιτυγχάνοντος τοῦ ποθουμένου σκοποῦ διὰ τοιούτων ἁπλουστάτων καὶ ἀπερίττων τρόπων.

Ἡ Ὠφελία, νεᾶνις ἀποσπασθεῖσα τοῦ ἡσύχου ἰδιωτικοῦ βίου, καὶ μετενεχθεῖσα αἴφνης, ἀρχομένου τοῦ μεσαιῶνος, εἰς τὴν τύρβην τῆς αὐλῆς τῆς Δανιμαρκίας, αὐλῆς μεγαλοπρεποῦς ἅμα καὶ ἀγροίκου, αἱμοχαροῦς ἅμα καὶ διεφθαρμένης, εἰσάγεται παρὰ τῇ βασιλίσσῃ, ἥτινι καθίσταται κεχαρισμένη σύντροφος. Οὖσα δὲ ἠπία καὶ ἀθῴα, ἐμπνέει τῇ ἀλάστορι ταύτῃ ἡγεμονίδι συμπάθειαν ἀκουσίαν καὶ παράδοξον.

Ὁ Σακεσπῆρος κατέχει εἴπερ τις καὶ ἄλλος τῶν τραγικῶν τὸ μυστήριον τῶν σορῶν τούτων ἀποτόμων καὶ ἀντιθέτων χρωματισμῶν τῆς μαγικῆς αὐτοῦ γραφίδος, ὑποτυπούσης ἐναργέστατα τὰ παραδοξότατα μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας! Οὕτω βλέπομεν τὴν γυναῖκα τοῦ πρώην βασιλέως Γερτρούδην, εἰ καὶ ἔνοχον, διαφυλάττουσαν ἔτι ἐν ἑαυτῇ σπινθῆρά τινα ἀρετῆς, ἀγαπῶσαν τὴν νεάνιδα, ἣν

Ὡραῖος. — Ἴδετε, Δέσποτα, ἔρχεται.
Ἀμλετος. — Ἄγγελοι καὶ διάκονοι τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, φυλάττετε ἡμᾶς!
[Πρᾶξις πρώτη, Σκηνὴ Τετάρτη.]

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΑΜΛΕΤΟΥ.

προτίθεται νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν αὐτῆς Ἀμλέτον, θρηνοῦσαν τὸν ἄωρον θάνατον καὶ ῥίπτουσαν ἄνθη ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μελονύμφου.

Ἡ Ὠφελία παρίσταται ἁγνὴ, ἀξιέραστος καὶ σεμνοτάτη, ὡς ἄγγελος, ὅστις, καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, διασώζει ἔτι τὸ θεσπέσιον ἄρωμα τῶν θείων σκηνωμάτων. Διὸ καὶ ὁ πατὴρ Πολώνιος καὶ ὁ ἀδελφὸς Λαέρτης, βλέποντες τὴν ἀφέλειαν αὐτῆς καὶ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Ἀμλέτου, νομίζουσιν ἀναγκαῖον ἵνα φωτίσωσι τὴν διάνοιαν τῆς νεάνιδος καὶ μυήσωσιν αὐτὴν τοὺς ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων κινδύνους, λαλοῦντες πρὸς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων, συμβουλεύοντες αὐτῇ ἵνα ἥκιστα ἐπιδαψιλεύηται τὰ θέλγητρα τῆς παρθενικῆς αὐτῆς παρουσίας.

Ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται, φεῦ! ὅτι τὸ μάθημα ἦλθε λίαν ὀψέ! Ἐπειδὴ, ἀφότου ἡ Ὠφελία παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταχθονίου συγκρούσεως τῶν μυρίων ῥαδιουργιῶν, ἐπιβουλῶν, ἀντεκδικήσεων καὶ κακουργημάτων τοῦ στυγείου τούτου δράματος, προαισθανόμεθα πάντες τὸ πεπρωμένον αὐτῆς καὶ τεκμαιρόμεθα ὅτι ἡ ἀθῶα καὶ ἄσπιλος περιστερὰ βιβαίως θὰ ὑποκύψῃ, ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τῆς εὐφλογίστου ταύτης τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν δίνης.

Τάλαινα Ὠφελία! Ἀγγελόμορφε, γλαυκῶπις καὶ ξανθὴ κόρη τοῦ βορρᾶ, δὲν τολμᾷς νὰ ὁμολογήσῃς τὸν ἔρωτά σου, καὶ πιστεύεις μᾶλλον εἰς τὸ ἐμποιούμενον ὑπὸ σοῦ ἡ αἰσθανόμενον πάθος! Καὶ ὅτε ὁ ἀδελφὸς σου, θέλων ἵνα σε προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀμλέτου, σοι λέγει· « Ὁ ἔρως οὗτος, ὅν ὁ ἄναξ ἀξιοῖ ὅτι διατρέφει πρὸς σέ, ἀδελφή μου, εἶναι ἄνθος πρώωρον, ἀλλ' ἐφήμερον,... εὐωδία ἡδίστη μὲν, ἀλλ' ἐξίτηλος,... » ἀποκρίνεσαι αὐτῷ μετὰ θείας ἀφελείας « Πῶς, τοῦτο μόνον; »

Μεθ' οἵας ἀπαραμίλλου εὐφυΐας καὶ ἀβρότητος διεξάγεται ἡ σκηνὴ αὕτη, οὖσα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Σακεσπήρῳ συνηθεστάτων παραδειγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δρῶντος προσώπου ἀποκαλύπτονται ἡμῖν φυσικώτατα ὡς ἐν κατόπτρῳ.

Τὰ δὲ πρὸς τὸν Ἀμλέτον, τίς ποτε ἐγνώρισεν ἐν τῷ βίῳ ἄνδρα τοιαύτης φύσεως; Ἀλλ' ὅμως ὁ χαρακτὴρ οὗτος, εἰ καὶ καινοφανέστατος καὶ παραδοξότατος, ἐπιβάλλεται ἡμῖν ἕνεκα τῆς ἐναργείας καὶ ἀληθείας αὐτοῦ. Θαυμαστὸν δὲ μάλιστα τοῦτο, ὅτι ἡ ῥεμβάζουσα καὶ φαντασιόπληκτος αὐτοῦ φύσις οὐδεμίαν ἐμποιεῖ ἡμῖν συμπάθειαν, καθόσον οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀναρπάζει καὶ δεσμεύει τὴν ἡμετέραν διάνοιαν, οὔτε τὸ ἔξοχον αὐτοῦ πνεῦμα, οὔτε ἡ παθητικὴ αὐτοῦ μελαγχολία, οὐδὲ ἡ ὑπερβάλλουσα υἱϊκὴ αὐτοῦ στοργή. Ἀλλὰ σεβόμεθα μόνον αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν, ἤτοι ὡς ἥρωα, οὗτινος ὑφιστάμεθα ἀκουσίως τὴν ἰδίαν ἠθικὴν δύναμιν.

Μεγεθύνεται δ' ἔτι μᾶλλον ἡ ἔξαλλος αὐτοῦ φύσις ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ἣν αὕτη παρέχεται πρὸς τὸν ἁβρὸν καὶ ἀσθενῆ τῆς Ὠφελίας ἔρωτά. Ὁποίαν ἡδονὴν αἰσθάνεται ὁ σφοδρὸς καὶ ἀκατάσχετος Ἀμλέτος, θεωρῶν τὸν ἐντελῆ τύπον τῆς συνεσταλμένης ταύτης καλλονῆς, ἥτις φαίνεται ἀγνοοῦσα ἑαυτήν! Ἐπειδὴ, ποριζόμενος πᾶσαν τὴν γοητείαν ἐκ τῆς πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπης, ἀδυνατεῖ νὰ αἰσθάνηται ὑπὲρ τῆς Ὠφελίας ἄλλο ἢ πατρικόν τι φίλτρον. Καὶ ἐνταῦθα ἀποκαλύπτεται ἡμῖν τὸ ἰδιόῤῥυθμον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Σακεσπήρου, ὅστις ἀνάγει εἰς μοναδικόν τι πάθος τὸν φοβερὸν τοῦ Ἀμλέτου χαρακτῆρα, ἀποσοβῶν πᾶν ἄλλο αἴσθημα, δυνάμενον νὰ ἀντισταθμίσῃ ἢ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς τὸν γεννήτορα ὑπερβάλλουσαν στοργήν.

Ἡ δὲ ἀτυχὴς Ὠφελία, παραδοῦσα τὴν καρδίαν αὐτῆς μετὰ πασῶν τῶν χρυσῶν ἐλπίδων, τῶν πόθων καὶ τῶν ἱμέρων τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, βλέπει ἑαυτὴν κατηχυμένην καὶ ἐγκαταλελειμμένην. Ἀπεστερημένη δὲ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ πατρὸς, ὃν εἶδε πεφονευμένον ὑπ' ἐκείνου, ὃν ἀγαπᾷ, περικεκυκλωμένη δὲ ὑπὸ κακουργημάτων φρικτῶν καὶ πράξεων ἀκατανοήτων αὐτῇ, ὑποκύπτει καὶ ἀποβάλλει τὰς φρένας, αἰσθανομένη τέλος τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν δεινῶν, ἅτινα ἠνέῳξαν τοιαύτην μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀμλέτου ἄβυσσον.

Πρὸ τῆς Ὠφελίας ἐγινώσκομεν πάντα τὰ εἴδη τῆς παραφροσύνης, τὴν φρενιτίασιν πάθους διακαοῦς καὶ ἀδαμάστου, τὴν πένθιμον παραφροσύνην μονίμου καὶ ἀμετανοήτου ἰδέας, τὸν φοβερὸν παραλογισμὸν πυρέσσοντος ἐγκεφάλου. Ἀλλ' ἡ παραφροσύνη τῆς Ὠφελίας εἶναι πάντῃ διάφορος, οὐδὲν παρεχομένη σύμπτωμα ἐπιτάσεως ἢ ὑφέσεως, ἀλλὰ καθολικὸν ἀφανισμὸν τοῦ λογικοῦ, ἐπελθόντα κατά τινα αἰφνιδίαν καὶ φοβερὰν αἰσθημάτων σύγκρουσιν. Οἱ μάταιοι καὶ συγκεχυμένοι αὐτῆς λόγοι, ἡ αἰφνιδία μετάβασις ἀπὸ τοῦ γέλωτος εἰς τὰ δάκρυα, ἀπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ τἀνάπαλιν, πρὸς δὲ ἡ ἀναίτιος χαρὰ, τὰ παιδικὰ παράπονα, ἡ ἀσυνάρτητος ψαλμῳδία ἀρχαίων ἀσμάτων, ἅτινα ἐπαλαμβάνει, ὡς ἤκουσεν αὐτὰ παρὰ τῆς γραίας αὐτῆς τροφοῦ, ἀποκοιμιζούσης αὐτὴν ἔτι νήπιον οὖσαν· ταῦτα πάντα ἀπαρτίζουσι τὰ συμπτώματα νέας τινος ἀγνώστου μὲν τοῖς ἰατροῖς μανίας, ἀλλὰ διαγραφομένης μετὰ τοιαύτης ἐναργείας, ὥστε ἐκλαμβάνομεν αὐτὴν ὑπάρχουσαν. Μόνος δὲ ὁ Σακεσπῆρος ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ ἡμᾶς ἀνελίσσων οὕτω τὸ πένθιμον καὶ καταπληκτικὸν τοῦτο θέαμα. Διὸ δὲν θαυμάζομεν, δὲν ἐκπληττόμεθα, δὲν χειροκροτοῦμεν, ἀλλὰ κλαίομεν!...

Α. Μ.

ΔΑΝΙΣΕΦ.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΗΘΗ.

Ἐν ἔτει 1851 ἔζη ἐν τῇ ῥωσσικῇ ἐπαρχίᾳ Νίνι-Νοβγορῶδ, ἐν τῇ ἀγροτικῇ αὐτῆς ἐπαύλει, ἡ κόμησσα Δανισέφ, χήρα ὑπερήφανος, ἕλκουσα τὸ γένος ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων ῥωσσικῶν οἴκων, μετὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ κόμητος Βλαδημίρου Δανισέφ, νέου ἐναρέτου καὶ ὡραίου. Ἡ κόμησσα παρέλαβεν ἀπό τινος χρόνου παρ' αὐτῇ ὡς σύντροφον καὶ οἰκονόμον τὴν Ἄνναν, νεάνιδα ταπεινῆς μὲν σερφικῆς καταγωγῆς, ἀλλ' ὡραιοτάτην καὶ ἐνάρετον, ἣν ἀγαπήσασα παιδιόθεν ἀνέθρεψεν ὡς θυγατέρα.

Ἡ κόμησσα ὠνειροπόλει γάμον λαμπρὸν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τελευταίου γόνου τοῦ οἴκου τῶν Δανισέφ, μετὰ τῆς ἐν Μόσχᾳ ἡγεμονίδος Λυδίας Βαλανώφ. Ἀλλὰ, πρὸς τοὺς πρώτους περὶ τοῦ γάμου τούτου λόγους, ἡ κόμησσα προσέκρουσε πρὸς τὴν ἀπάρνησιν τοῦ Βλαδημίρου, ὁμολογοῦντος ὅτι μόνην ἀγαπᾷ καὶ μόνην προτίθεται νὰ νυμφευθῇ τὴν δούλην Ἄνναν. Βλέπουσα τὴν ἀκράδαντον ἐπιμονὴν τοῦ υἱοῦ, ἡ κόμησσα ἔκρινε νὰ μεταχειρισθῇ δόλον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βλαδήμιρος προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν τῆς Μόσχας, ὅπου ἔζη οἱ οἰκογένεια τῶν Βαλανὼφ, ὑπόσχεται αὐτῷ ἵνα συναινέσῃ τῷ μετὰ τῆς Ἄννας γάμῳ, ἐὰν, ἰδὼν τὴν ἡγεμονίδα Λυδίαν, καὶ θεραπεύσας αὐτὴν ἐπὶ ἓν ἔτος, μὴ ἐρασθῇ ταύτης καὶ μὴ λησμονήσῃ τὴν Ἄνναν.

Ὁ νέος κόμης, χαίρων ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ταύτῃ τῆς μητρὸς, πράττει ὅ, τι αὐτὴ ἐπιθυμεῖ καὶ ἀπέρχεται εἰς Μόσχαν. Ἀλλ' ἅμ' ἀπελθόντος αὐτοῦ, ἡ κόμησσα Δανισὲφ προσκαλεῖ τὸν ἱερέα τῆς κώμης καὶ ἐπιτάττει αὐτῷ νὰ ὑπανδρεύσῃ εὐθὺς τὴν νέαν Ἄνναν

μετὰ τοῦ σέρφου Ὀσὶπ, τοῦ ἁμαξηλάτου τοῦ μεγάρου. Ἡ ἀγέρωχος κόμησσα, συνειθισμένη ἐκ γενετῆς ἵνα μηδεμίαν ποιῆται διάκρισιν μεταξὺ τοῦ σέρφου καὶ τοῦ κτήνους, οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν τοῦ παρ' αὐτῆς διαπραχθησομένου ἐγκλήματος, πεπεισμένη ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐγείρῃ ἁπλῶς φραγμὸν ἀνυπέρβλητον καὶ αἰώνιον μεταξὺ τοῦ τελευταίου ἀπογόνου τῶν Δανισὲφ καὶ μιᾶς πτωχῆς κόρης, καὶ θὰ ἐξομαλίσῃ τὴν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν κενοδόξων αὐτῆς βουλευμάτων ὁδόν.

Μάτην ἡ ταλαίπωρος Ἄννα πειρᾶται νὰ μαλάξῃ τὴν βάρβαρον ἐπιμονὴν τῆς δεσποίνης. Μάτην ἀπελπίζουσα νὰ κάμψῃ τὴν κόμησσαν ἀποτείνεται πρὸς αὐτὸν τὸν Ὀσὶπ, ἐκλιπαροῦσα καὶ ἱκετεύουσα αὐτὸν μετὰ δακρύων ἵνα μὴ κατανεύσῃ τὸν γάμον. Ἀλλὰ φεῦ! τότε μάλιστα ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις ἐννοεῖ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας αὐτῆς. Ὁ Ὀσὶπ, ὁ ἁμαξηλάτης Ὀσὶπ, ἀγαπᾷ αὐτὴν περιπαθῶς ἀπὸ πολλοῦ, καὶ διατείνεται ὅτι ἡ γάμος οὗτος καταστήσει αὐτὸν εὐτυχέστατον τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἐκτελεῖται. Ἡ κόμησσα εὐφραίνεται ἐπὶ τῷ κατορθώματι, καὶ νομίζει ἑαυτὴν ἀρίστην τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ, ἀπελευθερώσασα τοὺς νεονύμφους, ἀπέστειλεν αὐτοὺς ζήσοντας εἴς τι τῶν ἀγροκηπίων αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα ἀναμένει ἡσύχως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Βλαδημίρου.

Ἐν τούτοις ἡ θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος Βαλανὼφ, ἡ ἡγεμονὶς Λυδία, ἰδοῦσα τὸν Βλαδήμιρον, ἐρᾶται αὐτοῦ περιπαθῶς, καὶ περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα εὐγενοῦς τινος Γάλλου, γραμματέως τῆς ἐν Μόσχᾳ γαλλικῆς πρεσβείας. Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ Βλαδήμιρος ἐξεπλήρου ἀκριβῶς τὴν δοθεῖσαν εἰς τὴν μητέρα ὑπόσχεσιν, φοιτῶν ἐπιμελῶς εἰς τὸν οἶκον τῶν Βαλανὼφ καὶ περιποιούμενος τὴν ἡγεμονίδα Λυδίαν, μανθάνει αἴφνης παρὰ τοῦ Γάλλου ἀντιζήλου τὸν γάμον τῆς Ἄννας, ὃν ἠγνόησε μέχρι τοῦδε. Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει εἰς Μόσχαν ἡ κόμησσα, βουλευομένη νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ μετὰ τῆς ἡγεμονίδος. Ἀλλ' οὗτος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὑπὸ λύπης καὶ ἀπελπισίας, διακηρύττει ἐνώπιον πάντων καὶ αὐτῆς τῆς Λυδίας ὅτι οὐδόλως ἀγαπᾷ αὐτὴν, ὅτι οὐδέποτε θὰ νυμφευθῇ αὐτὴν, καὶ ἀπέρχεται μανιώδης εἰς Νοβγορῶδ, ἕτοιμος ἵνα φονεύσῃ ἰδιοχείρως τὴν ἄπιστον Ἄνναν καὶ τὸν Ὀσίπ.

Φθάνει μένεα πνέων καὶ ἔνοπλος εἰς τὸ ἀγροκήπιον τῶν νέων συζύγων, καὶ πρὶν ἐπιτελέσῃ τὸ δεινὸν βούλευμα ἐπιμέμφεται τῇ μὲν Ἄννᾳ ἀπιστίαν καὶ προδοσίαν, τῷ δὲ σέρφῳ Ὀσὶπ ἀχαριστίαν πρὸς τὸν δεσπότην, ὅστις ἐγένετο ἀείποτε αὐτῷ θερμὸς προστάτης καὶ σχεδὸν φίλος, καὶ ῥαπίζει αὐτόν. — Κύριε, λέγει αὐτῷ ὁ Ὀσὶπ, θὰ μεταμεληθῇς μεγάλως ἐπὶ τούτῳ. — Καὶ διὰ τί; — Διότι δὲν εἶμαι ἔνοχος. Ἔλαβον τὴν Ἄνναν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, διανοούμενος ἵνα σοι ἀποδώσω αὐτὴν ἄθικτον, ἐκπληρῶν πρὸς σὲ χρέος βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης. Καὶ ὅμως ἠγάπων καὶ ἀγαπῶ ἔτι περιπαθέστατα τὴν κόρην, πρὸς ἣν, εἰ καὶ σύζυγος, προσηνέχθην μέχρι τοῦδε ὡς ἀδελφὸς, σεβόμενος τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά σου.

Ὁ Βλαδήμιρος, ταλαντευόμενος μεταξὺ ὑπερβαλλούσης χαρᾶς καὶ ἐσχάτης ἀπελπισίας, ἐννοεῖ τότε ὅτι μόνον τὸ διαζύγιον δύναται νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὴν πεφιλημένην Ἄνναν. Τὸ διαζύγιον τοῦτο μόνος δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Ὁ νέος κόμης ἀποτείνεται εὐθὺς πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ, τῶν ῥαδιουργιῶν ἕνεκα τῆς τε μητρὸς καὶ τῆς ἡγεμονίδος Βαλανὼφ, ὁ αὐτοκράτωρ ἀρνεῖται αὐτό.

Τότε ὁ Βλαδήμιρος προτείνει τῇ Ἄννᾳ νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκείνη ἀποκρούει τὴν πρότασιν ταύτην, σεβομένη τὸ ὄνομα τοῦ τιμίου ἀνδρὸς, τοῦ νυμφευθέντος αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ ἀμφοτέρων. Ὁ νέος Δανισὲφ ἀπελπίζει καὶ ἀσθενεῖ. Ὁ δὲ Ὀσὶπ, θέλων νὰ σώσῃ αὐτὸν ἐκ παντὸς τρόπου, τὸ μὲν πρῶτον ἀποφασίζει νὰ αὐτοχειρισθῇ, ἀλλ' ὕστερον, διανοηθέντα ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ θὰ ἐπισκιάσῃ καὶ θὰ πικράνῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βλαδημίρου καὶ τῆς Ἄννας, ἐπῆλθεν αὐτὸν ἰδέα χριστιανικωτέρα καὶ εὐγενεστέρα.

Κατὰ τοὺς ῥωσσικοὺς νόμους ὁ γάμος ἀποβαίνει ἄκυρος, ὁσάκις ὁ ἕτερος τῶν συζύγων λαμβάνει τὸ ἱερατικὸν σχῆμα.

Ὁ Ὀσὶπ χειροτονεῖται ἱερεὺς καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ μοναστήριον. Ἡ δὲ Ἄννα, ἀπαλλαχθεῖσα τῶν δεσμῶν τοῦ πρώτου γάμου, καθίσταται κόμησσα Δανισέφ· ὁ δὲ Ὀσὶπ στεφανόνει καὶ εὐλογεῖ τοὺς νεονύμφους.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΩΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ συνεζητήθη ἐν τῷ δημαρχείῳ Λονδίνου σπουδαιότατον σχέδιον, δι' οὗ θὰ ἀνοιχθῇ εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν ἡ εὐφορωτάτη καὶ λίαν πολυάνθρωπος μεσόγαια τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Τὸ σχέδιον ἐπενόησεν ὁ τὴν βόρειον Ἀφρικὴν πολλὰ ἔτη περιηγηθεὶς καὶ ἐρευνήσας ἐμπειρότατος μηχανικὸς Μακένζης, καταλήξας ἐπὶ τέλους εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐρήμου Σαχάρας, τὸ καλούμενον Ἐλζοὺφ καὶ ἔχον ἔκτασιν 126,000 ἀγγλικῶν τετραγωνικῶν μιλίων, δύναται εὐκόλως νὰ μεταποιηθῇ εἰς θάλασσαν μεσόγειον, δι' ἧς θὰ ἡνοίγετο ἀξιόλογος θαλασσία ὁδὸς ἄγουσα εἰς τὸ κέντρον τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς. Ἀπεναντὶ τῶν Καναρίων νήσων, μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Γουδῆ καὶ Βογιαδὼρ, ἔνθα ἄλλοτε ἐξέβαλλεν εἰς τὴν θάλασσαν ὁ νῦν καθημμισμένος ποταμὸς Βέλτα, ἐκτείνεται παρὰ τὴν ἀκτὴν μακροτάτη λόφων ἄμμου σειρά. Μεταξὺ τῆς ἀκτῆς ταύτης καὶ τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς πόλεως Ταμπουκτοῦ, ἥτις κεῖται παρὰ τὴν βορειοτάτην τοῦ Νίγερ ἀνακαμπὴν, ἐκτείνεται ἐπὶ 800 ἀγγλικὰ μίλια τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἐρήμου Σαχάρας. Τὸ μέρος τῆς ἐρήμου τὸ καλούμενον Ἐλζοὺφ κεῖται παραπολὺ κατώτερον τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων τοῦ ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, καλύπτεται δὲ καὶ ὑπὸ ἁδρᾶς ποσότητος ἅλατος, ὑποδηλούσης ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις τὸ Ἐλζοὺφ ἀπετέλει μερίδα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἄχρις οὗ ἄπλετος ἄμμου σωρὸς διέκοψε τὸν σύνδεσμον, ἐφ' ᾧ ἐξητμίσθη μὲν βαθμηδὸν τὸ ὕδωρ, μετεποιήθη δὲ ἡ θαλασσία λεκάνη εἰς ἔρημον ἀμμώδη. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐμπεδοῦται ὑπὸ μαρτυριῶν τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος. Ὁ προειρημένος ἄπλετος τῆς ἄμμου σωρὸς δύναται νῦν ῥαδίως νὰ διαῤῥηχθῇ, οὕτω δὲ ἀποκαθίσταται ὁ μετὰ τῆς θαλάσσης σύνδεσμος καὶ ἡ ἔρημος μεταβάλλεται πάλιν εἰς θάλασσαν. Κατορθουμένου τοῦ σχεδίου τοῦ Κ. Μακένζη, ἀνοίγεται ἐν τῷ βορείῳ μέρει τῆς μέσης Ἀφρικῆς εὐρύτατον στάδιον εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸν καθόλου πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης. Καὶ σήμερον ἔτι ἄγγλοι ἔμποροι πωλοῦσι κατ' ἔτος διάφορα τῆς πατρίδος αὐτῶν προϊόντα ἀντὶ τριῶν ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν ἢ δι' ἐμπορικῶν συνοδιῶν μετακομίζοντες αὐτὰ ἀπὸ Τύνιδος ἀνὰ μεσον τῆς ἐρήμου ἄχρι Τομπουκτοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς ἀναπλέοντες τὸν ποταμὸν Νίγερ. Ἀμφότεραι αἱ πορεῖαι εἶναι ἐπικίνδυνοι καὶ τοσοῦτον πολυδάπανοι ὥστε καὶ τῶν ἐμπορευμάτων ἡ τιμὴ τετραπλασιάζεται. Παρὰ τὰς ὑλικὰς ὅμως ὠφελείας ταύτας, προσδοκᾶται καὶ ἕτερον μέγα ἀγαθὸν, ὅτι δηλαδὴ θὰ κατενεχθῇ καιρία πληγὴ κατὰ τῆς σωματεμπορίας, ἥ τις, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας, τὰ χρήματα καὶ τοὺς πολέμους τοὺς ἀγγλικοὺς, τῶν ἀδυνάτων εἶναι τέλεον νὰ ἐκριζωθῇ. Τῆς ἐκθέσεως τοῦ Μακένζη ἠκροάσαντο μετ' ἐπευφημιῶν οἱ περὶ τὸν λόρδον δήμαρχον, ἀμέσως δὲ διενήργησαν ἔρανον πρὸς ἀποστολὴν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, μελλούσης νὰ ἐρευνήσῃ τοὺς τόπους καὶ ὑποβάλῃ ὕστερον τὰς σκέψεις αὐτῆς εἰς τὴν βρεττανικὴν κυβέρνησιν.

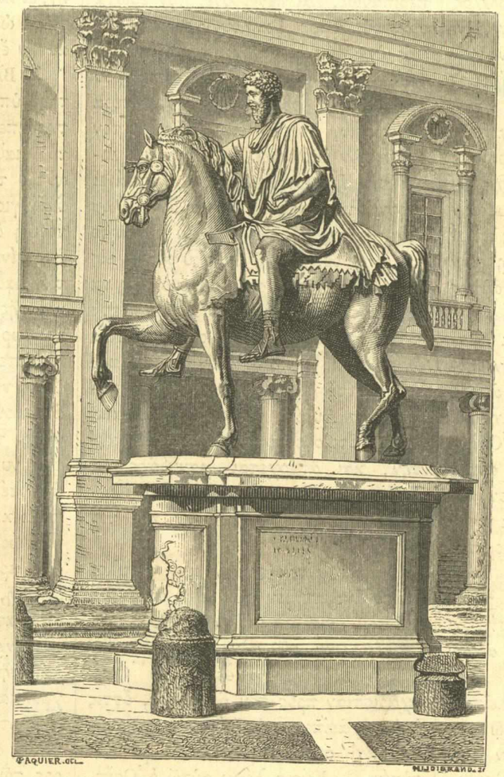

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ.

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

ΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΝ.

Ὁ ἀναβαίνων τὸ Καπιτώλιον ὄρος, ἑπόμενος τῇ ὁδῷ, ἣν ἐχώρουν τὸ πάλαι οἱ θριαμβεύοντες Ῥωμαῖοι στρατηγοὶ καὶ αὐτοκράτορες, κατεχόμενος ὑπὸ τῶν κλαστικῶν ἀναμνήσεων τῆς ἱστορίας καὶ τῆς μυθολογίας, φαντάζεται αὐτὸ ὑπερμέγεθες, ἔμπλεον μεγίστων μνημείων, φυλαττόμενον ὑπὸ τειχῶν καὶ προμαχώνων, περικεκαχαρακωμένον ὑπὸ τάφρων βαθυτάτων καὶ κρημνῶν, καὶ πτοεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῶν προτέρων περὶ τὸ ἐξαίσιον τοῦ παρασταθησομένου αὐτῷ θέματος. Καὶ ὅμως τὸ διαβόητον Καπιτώλιον, ἡ ἑστία καὶ τὸ κέντρον τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας, τὸ ὄρος, ὅπερ κατῴκησεν ὁ Κρόνος, ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν, καὶ ἐφ' οὗ ἐκάθισεν ὕστερον κεραυνοκράτωρ ὁ Jupiter Optimus Maximus, οὗτινος ὁ θαυμαστὸς ναός, μετεωριζόμενος εἰς ὕψος ἑκατὸν βαθμίδων, ἦτο ἐστεγασμένος διὰ πλίνθων χαλκῶν κεχρυσωμένων· τὸ ἱερὸν τοῦτο ὄρος, ὅπερ ὑπέσχετο τῇ Ῥώμῃ τὴν βασιλείαν τῆς ὑφηλίου, ἀφότου εὑρέθη ἐπ' αὐτοῦ, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ Ταρκουϊνίου τοῦ Ἀρχαίου, ἡ κεφαλὴ τοῦ Tolus, τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο ὄρος δὲν εἶναι ἄλλο ἢ λόφος, ἐξαιρόμενος τεσσαράκοντα μόνον μέτρα ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ ἀνερχόμενος αὐτὸν τὸ πρῶτον δὲν δύναται νὰ πεισθῇ ὅτι βλέπει τὴν ἀνάλωτον ἀκρόπολιν τῶν δυναστῶν τοῦ κόσμου.

Τὸ Καπιτώλιον ἔχει δύο κορυφὰς τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς, ἐφ' ἧς ᾠκοδόμηται ἡ ἐκκλησία Ara-Coeli, ἐκεῖ ὅπου ἵστατο τὸ πάλαι ὁ ναὸς τοῦ Διὸς, τὴν δὲ πρὸς τὸν Τίβεριν ἐστραμμένην, ἐφ' ἧς ἵδρυται ἡ Ἀρκία ἀκρόπολις, ἥστινος σώζονται ἔτι ἀξιόλογά τινα ἐρείπια ἐκ λίθου ἡφαιστείου ὑπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Caffarelli.

Τὸ Καπιτώλιον ἦτο τὸ πάλαι τὸ τέρμα καὶ ὁ προμαχὼν τῆς πόλεως πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς βορρᾶν, μίαν μόνην εἴσοδον παρεχόμενον ἐξ ἀνατολῶν, ἤτοι ἐκ τῆς Ἀγορᾶς (Forum) διὰ τῶν τριῶν ἀνόδων, καὶ ἰδίως διὰ τῶν ἑκατὸν βαθμίδων τῆς Ταρπηΐας πέτρας. Ἀλλ' ἐν τῷ παρόντι τὸ Καπιτώλιον εἶναι προσιτὸν καὶ ἐκ δυσμῶν καὶ ἐξ ἀνατολῶν, ἐκ δὲ τῆς περιωπῆς ταύτης βλέπει τις πρηνῆ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὁλόκληρον τὴν Ῥώμην.

Μεταξὺ τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίου ἦτο τὸ διάστημα τὸ ὀνομαζόμενον Intermontium, ἐν ᾧ ὁ λυκιδεὺς ὑπεδέξατο, ὡς λέγεται, τοὺς φοβεροὺς λῃστὰς, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πρῶτον πυρῆνα τοῦ τῶν Ῥωμαίων δήμου. Ἐν αὐτῷ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς ἱεραρχίας ἑνὸς τῶν Φαρνέζων, Παύλου τοῦ τρίτου, διέγραψε τὴν περίφημον τετράγωνον πλατεῖαν, εἰς ἣν ἀναβαίνομεν νῦν διὰ κλίμακος πλατυτάτης μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένης κάτωθι μὲν διὰ δύο ἐκ μέλανος βασάλτου ἐξειργασμένων λεόντων, ἄνωθι δὲ διὰ τῶν δύο περιφήμων ἀγαλμάτων τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ταύτης ἐστάθη τὸ ἔφιππον χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, θαυμάσιον τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, διαφυλάττον ἔτι καὶ μετὰ δεκαοκτὼ αἰῶνας τὴν ἀρχαίαν ἐπιχρύσωσιν, πρὸς ὃ λέγεται ὅτι ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἀπέτεινε τοὺς ἑξῆς λόγους· « Μέμνησο ὅτι ζῇς καὶ βάδιζε! » Τὸ ἄγαλμα τοῦτο περιεσώθη μετὰ πολλὰς περι-

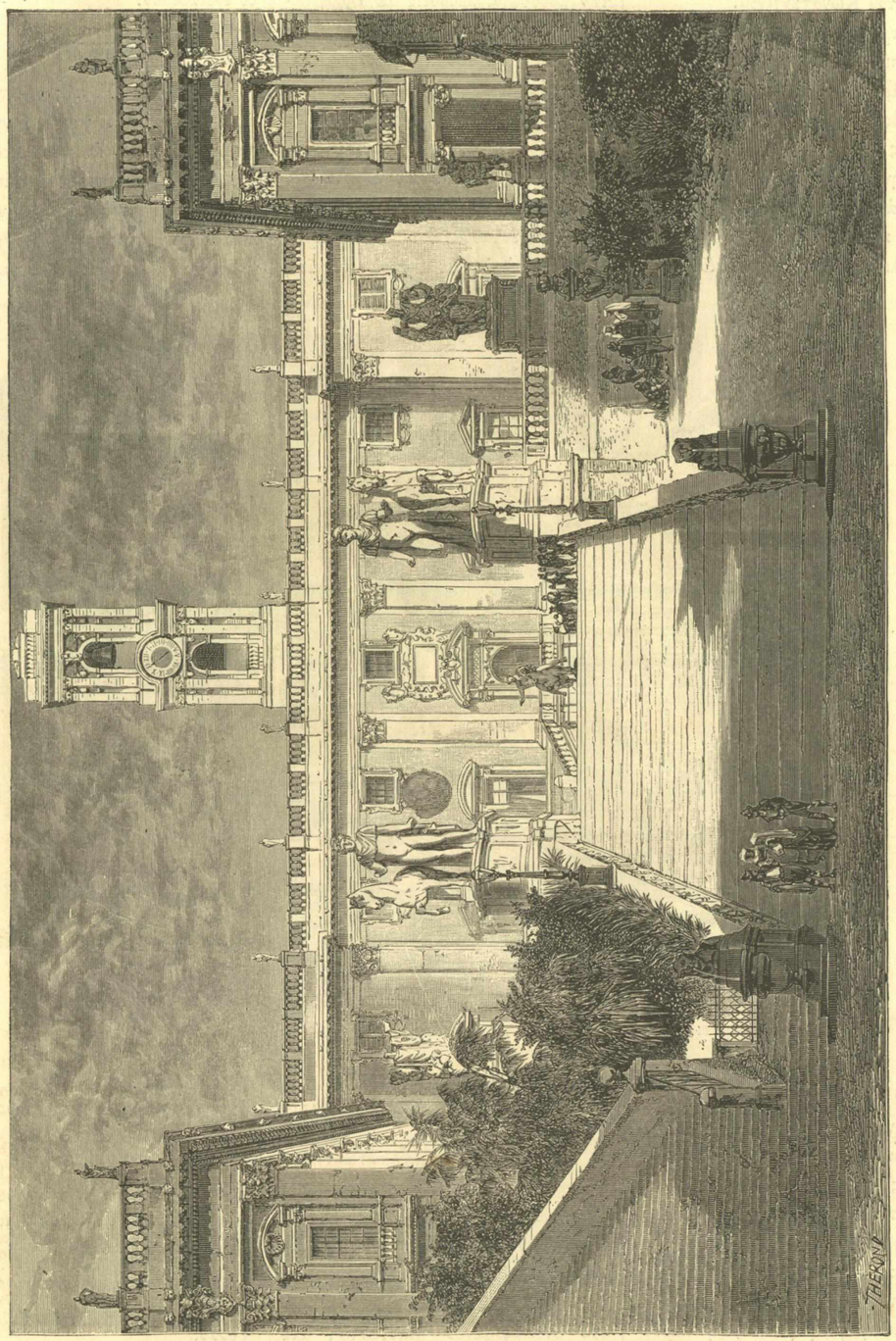

ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ. — ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΩΝ.

πετείας ἀνέπαφον· διότι ἐνομίζετο ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Αἱ τρεῖς πλευραὶ τῆς πλατείας τοῦ Καπιτωλίου ἀφορίζονται ὑπὸ μνημείων ἀξιολόγων μὲν, ἀλλ' ἀπᾳδόντων πρὸς τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος, ὅστις διέγραψε μεγαλοπρεπεστάτην τὴν πλατεῖαν ταύτην.

Τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ἀτελεύτητον ταύτην κλίμακα παρίσταται ἀντικρὺ τὸ βασίλειον τῶν Γερουσιαστῶν, οὗτινος ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἐπηνώρθωσε τὴν πρόσοψιν, προσθεὶς μεγάλους ἰωνικοὺς κίονας, θέλων ἵνα μεθαρμώσῃ αὐτὸ πρὸς τὰ δύο πλάγια μνημεῖα, ἅτινά εἰσι πρὸς μὲν τὰ ἀριστερὰ τὸ Καπιτώλιον Μουσεῖον, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ τὸ μέγαρον τῶν Ἐπιτηρητῶν, ᾧ τινι προσήρτηται καὶ ἡ στοὰ τῶν εἰκόνων τοῦ Καπιτωλίου, ἣν παρατρέχομεν ἐνταῦθα, ὅπως εἰσέλθωμεν εὐθὺς εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ὡς μεῖζον παρέχον ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι τὸ ἐνδιαφέρον.

Διερχόμενοι διὰ τῆς πλατείας τοῦ Καπιτωλίου καὶ χαιρετίζοντες τὸν χαλκοῦν ἔφιππον ἀνδριάντα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις διαφυλάττει, ὡς εἴπομεν, καὶ μετὰ παρέλευσιν δεκαοκτὼ αἰώνων λαμπρὰν τὴν ἀρχαίαν ἐπιχρύσωσιν, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Καπι-

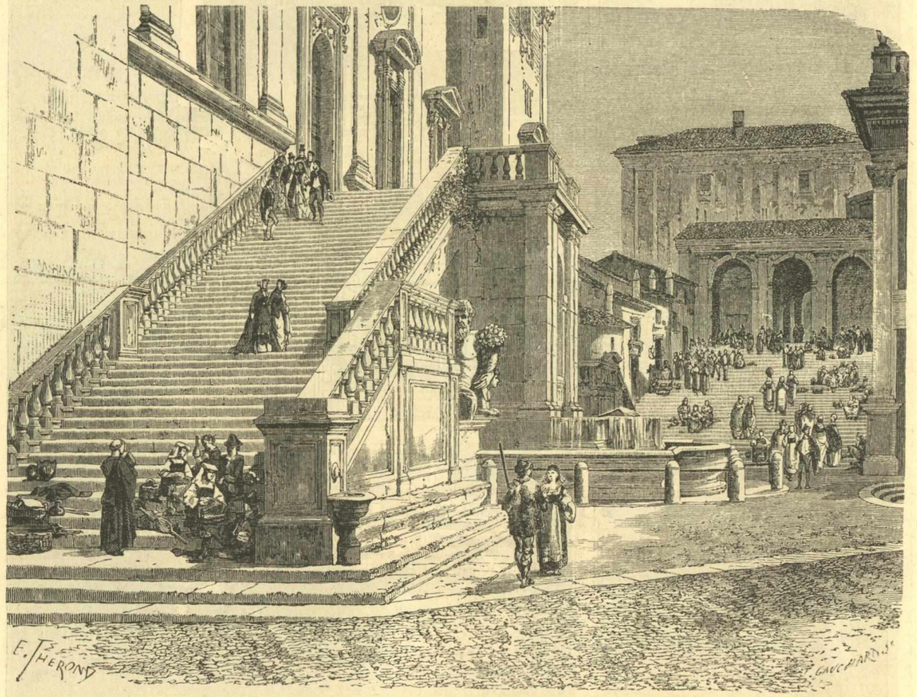

Η ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΑΡΠΗΙΑΝ ΠΕΤΡΑΝ ΑΓΟΥΣΑ ΚΛΙΜΑΞ.

τώλιον Μουσεῖον τῶν ἀρχαίων γλυφῶν. Τὴν λαμπρὰν ταύτην συλλογὴν κατέστησε πρῶτος ὁ πάππας Κλήμης ὁ δωδέκατος· ηὔξησαν δὲ μετ' αὐτὸν καὶ ἐβελτίωσαν αὐτὴν διαφερόντως ὅ τε Βενέδικτος ὁ δέκατος τέταρτος, καὶ Κλήμης ὁ ὄγδοος, καὶ οἱ Πῖοι ἕκτος καὶ ἕβδομος, οἵτινες ἀνήγαγον αὐτὴν βαθμηδὸν εἰς τὴν παροῦσαν ἐντέλειαν.

Ἀλλὰ τὸ Καπιτώλιον μουσεῖον τῶν ἀγαλμάτων μετὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ κλίμακος καὶ τῶν στενῶν καὶ ἀπερίττων στοῶν παρέχεται μεγίστην ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον τοῦ Οὐατικανοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν αὐτῷ φυλαττομένων ἀρχαίων ἔργων.

Ἀλλὰ, πρὶν ἀνέλθωμεν τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὰς ἀξιολογωτέρας τοῦ μουσείου τούτου αἰθούσας, στῶμεν πρὸς ὥραν ἐν μὲν τῇ εἰσόδῳ ἔμπροσθεν τῆς δεξαμενῆς, ἧς ὕπερθεν ἵσταται τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὠκεανοῦ (κολοσσοῦ ὀνομαζομένου Marforio, ἅτε διαμείναντος ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ Ἀγορᾷ τοῦ Ἄρεος)· ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου καὶ ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ εὑρέθη (τίς πιστεύσει τοῦτο;) ἐκτισμένον ὡς ὄγκος κοινοῦ λίθου ἐν τοῖς τείχεσι τῆς Ῥώμης μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑλῶν τοῦ τειχίσματος. Στῶμεν δὲ καὶ ἔμπροσθεν ἀγάλματός τινος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τοῦ ἄλλως κολοσσοῦ λεγομένου τοῦ Πύῤῥου, καί τινος σαρκοφάγου ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου κεκοσμημένου παντοίαις γλυφαῖς, παριστώσαις χορὸν Φαύνων καὶ Βακχίδων· τέλος δὲ πρὸς τὸ βάθος τοῦ προαυλίου ἀξιοθέατον εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους φονεύοντος τὴν Λερναίαν Ὕδραν.

Ἑπόμενοι κατόπιν τοῦ ὁδηγοῦ, ἐπισκοπήσωμεν ἐπιτροχάδην τὰς τρεῖς αἰθούσας τοῦ δαπέδου, ἤτοι τὴν τῶν Κανωπῶν, τὴν τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τὴν τῆς Λάρνακος. Ἡ πρώτη περιέχει πλῆθος αἰγυπτιακῶν ἀγαλμάτων, θεοὺς καὶ θεὰς, ἱερεῖς καὶ ἱερείας καὶ παντοίων ἱερῶν τοῖς Αἰγυπτίοις ζώων ἐξάλλους μορφὰς ἐκ βα-

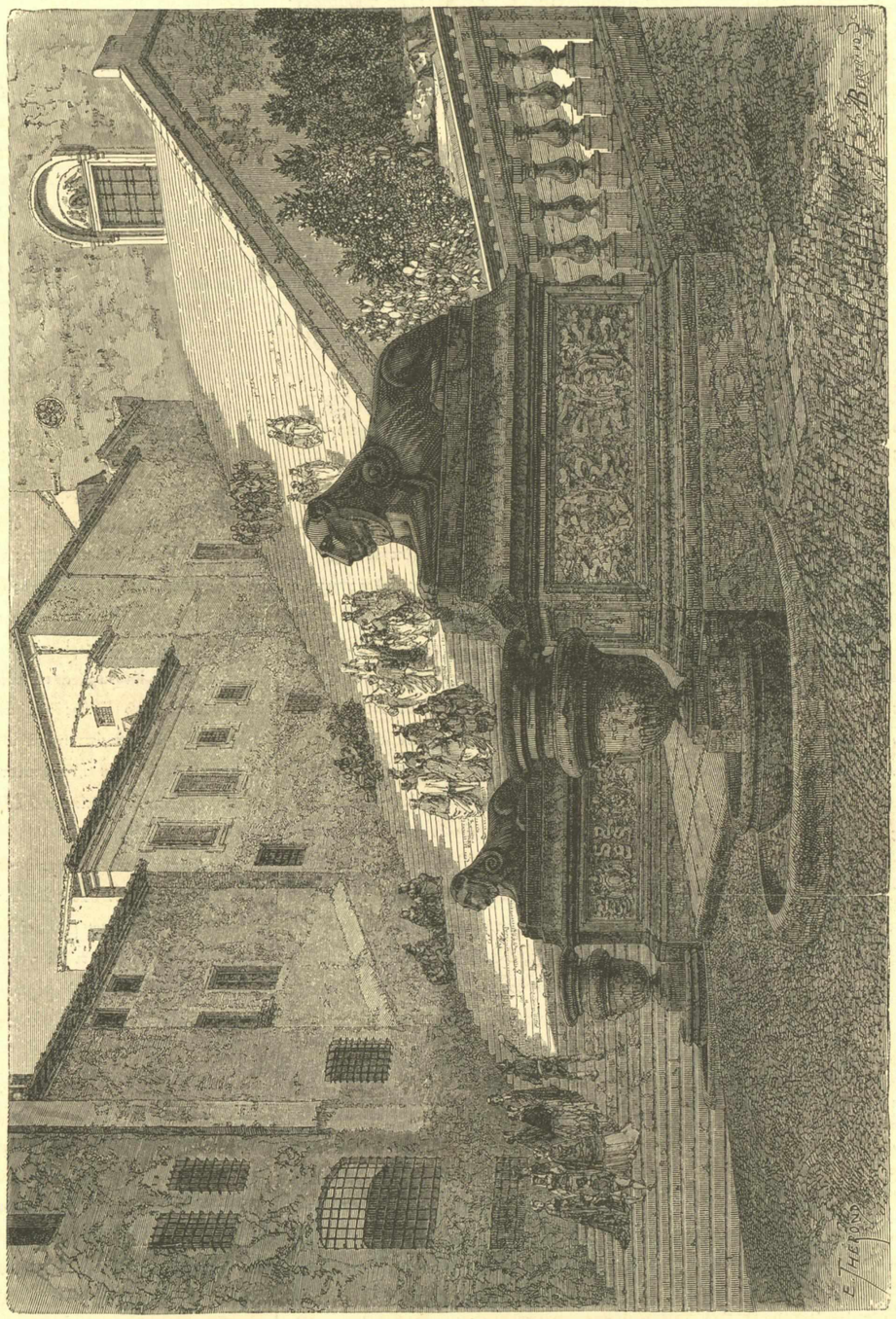

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΙΜΑΞ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΥ.

σάλτου, πυῤῥοποικίλλου καὶ γρανίτου, ἀποπνεούσας αἰγυπτιακῆς ἀφελείας καὶ παραδοξίας. Οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσης τῶν ἐπιγραφῶν εἶναι πάντως κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἑκατὸν δύο ἐπιγραφῶν ἀναφερομένων εἰς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ Τιβερίου μέχρι τοῦ Θεοδοσίου. Πλὴν δὲ τούτων βλέπει τις καὶ βωμὸν ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς ἢ παλαιᾶς ἐργασίας, κεκοσμημένον ταῖς καλλίσταις γλυφαῖς φιλοτίμως δεδημιουργημέναις, ἀπεικαζούσαις τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους. Ἀλλὰ περιφημότατος τῶν σαρκοφάγων τοῦ Καπιτωλίου μουσείου εἶναι ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λάρνακος. Πάντες δὲ οἱ ἀρχαιολόγοι διέγραψαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου ἐξαίρετον τοῦτο ἔργον, οὗτινος τὰ ἀνάγλυφα εἰκονίζουσι τὴν περὶ τῆς Βρισηΐδος ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα.

Μετὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ἀναβῶ-

μεν τὰς βαθμίδας τῆς μεγάλης κλίμακος ὅπως ἐπισκοπήσωμεν τὰ ἑπτακόσια καὶ τριάκοντα τέσσαρα ἀντικείμενα, ἀγάλματα καὶ παντοίας γλυφάς, ἅτινα, ἀποτελοῦντα τὸν θησαυρὸν τοῦ Καπιτωλίου μουσείου, τυγχάνουσι κατατεθειμένα ἐν τοῖς ἑξῆς τμήμασιν· ἤτοι ἐν

ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΙΟΥ,
ΤΗ ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ,
ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ,
ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΟΑ,
ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΦΑΥΝΟΥ,
ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΠΕΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ ΓΑΛΑΤΟΥ.

[Ἀκολουθεῖ.]

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΤΟΥ

ΣΑΤΥΡΙΣΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΥΡΙΕΡ[1].

Μεταξὺ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σὲρ καὶ τοῦ Λειγήρου ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπὸ τῆς ἐν Τουῤῥάνῃ πόλεως Καισαροδούνου (Tours), ἔζη κατὰ τὸ ἔτος 1825 ἔν τινι ἀγροτικῇ ἐπαύλει καλουμένῃ Σαβοννιέρᾳ παρὰ τὴν κώμην Βερὲτζ ὁ περίφημος φιλέλλην, ἄριστος ἑλληνιστὴς καὶ σατυριστὴς Παῦλος Λουδοβίκος Κουριέρ (Paul-Louis Courier).

Ὁ Παῦλος Κουριὲρ ἐπέβαινε τότε τοῦ πεντηκοστοῦ δευτέρου ἔτους. Ὁπότε μὴ διέτριβεν ἐν Παρισίοις, ἐνασχολούμενος περὶ τὴν ἐκτύπωσιν σατύρας τινός, ἢ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Ἁγίας Πελαγίας, ἀποτίων τὰς πολλὰς καὶ βαρείας ποινάς, ἃς ἐπέβαλλον αὐτῷ ἄσμενοι οἱ τότε δικασταὶ ἕνεκα τῶν δηκτικωτάτων αὐτοῦ βελῶν, κατέφευγεν εἰς τὴν Σαβοννιέραν, ὅπου ἔζη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑρμινίας, τῶν δύο ἀῤῥένων τέκνων καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύλεως. Πλὴν τῆς μαγειρίσσης, τῆς θαλαμηπόλου, μιᾶς μικρᾶς θεραπαίνης καὶ τοῦ δασοφύλακος, ὀνομαζομένου Λουδοβίκου Φρεμὼν, ὅστις ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἁμαξηλάτης καὶ ὑπηρέτης, ἔζων ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ τέσσαρες ἄλλοι γεωργοί. Πρὸς δὲ κατανόησιν τῆς ἑπομένης πραγματικωτάτης ἱστορίας σημειωτέα ἰδίως τὰ ὀνόματα δύο ἐξ αὐτῶν, τῶν ἀδελφῶν Πέτρου καὶ Συμφοριανοῦ Δουβουᾶ· ἐπειδὴ ὁ δασοφύλαξ Λουὶς Φρεμὼν, οἱ δύο ἀδελφοὶ Δουβουᾶ, ἴσως δὲ καὶ ἡ κυρία Κουριὲρ ἐφάνησαν μηχανορραφήσαντες τὸν θάνατον τοῦ Κουριὲρ ἐν ταῖς δύο περιφήμαις δίκαις, ταῖς διεξαχθείσαις κατὰ τὰ ἔτη 1825 καὶ 1830, ἃς προτιθέμεθα νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα.

Ἐν ἔτει 1825 ὁ περιβόητος σατυριστὴς τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἠθῶν τῆς Γαλλίας ἦτο κεκμηκώς, τετρυμένος, δύστροπος, μελαγχολικός. Ἀπειρηκὼς δ' ἐκ παντοίων ματαίων ἀγώνων, παρωξυσμένος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα, δυσμενῶς ἔχων πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἥτις, δοῦσα σπουδαιοτάτας ὑποψίας ἀπιστίας, καταλιποῦσα τὴν ἔπαυλιν, κατέφυγεν εἰς Παρισίους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς· βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν, οἵτινες ἔκλεπτον τὰ ξύλα τοῦ δάσους, καὶ ὑπὸ τῶν ξυλεμπόρων, οἵτινες δὲν ἐπλήρωνον τὰ πρὸς αὐτὸν χρέη· ἐννοῶν ὅτι, εἰ καὶ τοσαύτην κεκτημένος εὐφυΐαν καὶ φήμην, δὲν κατώρθωσεν ἤδη γέρων ἵν' ἀπολαύσῃ μήτε τοῦ ποθουμένου πλούτου, μήτε τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας, κατείχετο ὑπὸ πενθίμων λογισμῶν, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἂν μὴ ἦτο προτιμότερον νὰ πωλήσῃ τὴν ἔπαυλιν, καὶ ἀπέλθῃ διαζήσων ἡσύχως τὸ λοιπὸν τοῦ βίου ἐν Παρισίοις, ὅπου εἶχεν ἔτι τινὰς φίλους.

Τῇ 10ῃ ἀπριλίου ὁ δασοφύλαξ ὁ καὶ οἰκονόμος αὐτοῦ Λουὶς Φρεμὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ὁ Φρεμὼν ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, πανοῦργος καὶ ὑποκριτὴς τὴν ὄψιν. Προσποιούμενος δὲ ἄκραν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν, διηγεῖτο αὐτῷ ὅ, τι ἤκουε λεγόμενον περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ. Ὁ δὲ Κουριὲρ, ἀνταποδίδων τὰ ἴσα, συνδιελέγετο ἡδέως καὶ ἀνειμένως πρὸς αὐτὸν, ἀποκαλύπτων τὰ ἴδια βουλεύματα. Ὁ Φρεμὼν ἦτο ἀποτεταγμένος ἵν' ἐπιτηρῇ τὴν ὑλοτομίαν τοῦ δάσους καὶ τὴν ἐκποίησιν αὐτῆς.

— Λοιπὸν, τί νεώτερον, Φρεμών; ἐρωτᾷ ὁ Κουριὲρ τὸν δασοφύλακα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, οὐδὲν σπουδαῖον, κύριε, πλὴν ὅτι οἱ χωρικοὶ τοῦ Λαρσέϋ κραυγάζουσι καὶ μεμψιμοιροῦσιν ὅτι ἐμποδίζεις αὐτοὺς τοῦ κόπτειν τὰς μυρίκας.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐννοήσωσιν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐφ' ὅσον εἶμαι κύριος τῆς Σαβοννιέρας, θέλω νὰ ἦμαι κύριος καὶ τοῦ δάσους αὐτῆς.

— Νομίζω, κύριε, ὅτι ὁ Κουπὼ ἐρεθίζει αὐτοὺς κατὰ σοῦ. Διαδίδει δὲ ὅτι ἀπέβαλες τῆς ἐπαύλεως, μὴ ἀποδοὺς αὐτῷ τὸν ὀφειλόμενον ἐτήσιον μισθόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πέτρος Δουβουᾶ...

Πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Κουριὲρ συνωφρυώθη καὶ δριμεῖα ὀδύνη διεπέρασεν ὡς δίστομος μάχαιρα τὴν καρδίαν του. Ἀλλὰ, συνελθὼν, καὶ προσποιούμενος ἄκραν ψυχῆς γαλήνην,

— Καὶ τί λέγει ὁ Παῦλος Δουβουᾶ; ἐρωτᾷ τὸν ὕπουλον δασοφύλακα, ὅστις καθηδύνετο περιστρέφων τὴν μάχαιραν τῆς ζηλοτυπίας ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κυρίου 'του, ὃν ἐνδομύχως ἐμίσει.

— Διηγεῖται πανταχοῦ, λέγει ὑπούλως ὁ μοχθηρὸς ἀγρότης, ὅτι ἐξεδίωξας αὐτὸν τῆς ἐπαύλεως, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἦτο παντοδύναμος ἐδῶ...

— Καὶ ὕστερον;...

— Ὕστερον... λέγει ὁ δασοφύλαξ,... ὕστερον, κύριε, δὲν πιστεύω νὰ λέγῃ τίποτε ἄλλο...

Ὁ Παῦλος Κουριὲρ ἔλαβε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον, ὡς εἰ κατέβαλεν ὀδυνηράν τινα προσπάθειαν, ὅπως καταστείλῃ τὴν ἐξεγειρομένην αὐτοῦ ὀργήν. Ἔπειτα παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν δασοφύλακα, ὅστις ἐταπείνωσεν εὐθὺς τὰ βλέφαρα. Καὶ ἐπῆλθε βραχεῖά τις σιωπή.

— Φρεμὼν, λέγει ὁ Κουριὲρ, μικρὸν διαλιπὼν, καὶ τρέπων αἰφνιδίως ἑτέρωσε τὸν λόγον, ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀφεύκτως εἰς τὸ δάσος τοῦ Μοντβαζὼν, πρὸς σημείωσιν τῶν δένδρων, ὅσα ἐπωλήθησαν πρό τινων ἡμερῶν. Ἄλλως τε μετὰ τὸ δεῖπνον προτίθεμαι νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάμωσίν σου, ὅπως μισθώσωμεν τοὺς ἀναγκαίους δενδροτόμους ἀγρότας.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον διάλογον ὁ Φρεμὼν ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Περὶ δὲ τὴν ἕκτην τῆς ἑσπέρας, ὀλίγῳ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὁ Κουριὲρ ἐξῆλθε μετὰ τὸ δεῖπνον, πορευόμενος εἰς συνάντησιν τοῦ δασοφύλακος Φρεμὼν ἐν τῷ δάσει Μοντβαζών. Οἱ ὑπηρέται παρετήρησαν ὅτι ἔσπευδεν. Ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο ἥσυχος καὶ οὐδὲν ἐν αὐτῷ προϋδίδεν ἔκτακτόν τι πάθος. Εἶδον δὲ αὐτὸν διεισδυόμενον εἰς τοὺς θαμνῶνας. Ἡ ἑσπέρα ἦτο λαμπροτάτη. Ἔξω ἠκούοντο μακρόθεν τὰ ᾄσματα τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἐπανήρχοντο ἤδη ἔκ τινος ἀγροτικῆς πανηγύρεως. Ῥοδόχροα δέ τινα νέφη ἐκυλινδοῦντο ἐπιχαρίτως ἐν τῷ στερεώματι καταυγαζόμενα καὶ χρυσούμενα ὑπὸ τῶν τελευταίων τοῦ δύοντος ἡλίου ἀκτίνων. Μία τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαύλεως ἀνέκραξεν ὅτι ὁ κύριος αὐτῆς δὲν ἔπραττε φρονίμως πορευόμενος μόνος εἰς τὸ δάσος ἄνευ τυφεκίου ἢ ῥάβδου, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ἐν χώρᾳ, ἐν ᾗ οὐδεὶς ἠγάπα αὐτόν.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν ἠκούσθη φοβερὰ ἐκπυρσοκρότησις τυφεκίου, ἥτις ἀντήχησεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκράδανε τοὺς περὶ τὸν Λείγηρον λόφους, καὶ τὰς ὑάλους τοῦ ἀγροκηπίου· « Un beau coup d'affût, » εἶπον καθ' ἑαυτοὺς οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως καὶ τῆς παρακειμένης κώμης Βερὲτζ. συνειθισμένοι ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς τῶν παρανόμων θηρευτῶν (braconniers).

Μετὰ ταῦτα σιγὴ βαθεῖα ἐγένετο πάλιν κατὰ τὸ δάσος.

Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ἡ νὺξ ταχεῖα καὶ πολλή. Παχεῖα ὀμίχλη ἀνέθρωσκεν ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Λείγηρος καταχέουσα ἀχλὺν τῶν πάντων καὶ ἐπισκιάζουσα τὴν χώραν, πλὴν σπανίων τινῶν φώτων ὑπολαμπόντων ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Βερέτζ. Ἐν τῇ ἐπαύλει οἱ ὑπηρέται ἐδείπνουν ἡσύχως ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐρωτῶντες ἀλλήλους τί ποτε παθὼν ὁ κύριος δὲν ἐπανῆλθεν εἰσέτι. Αἴφνης, ἀκμάζοντος τοῦ δείπνου, Λουὶς Φρεμὼν, ὁ δασοφύλαξ εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. Οἱ δὲ ὑπηρέται, ἠξεύρωντες ὅτι οὗτος ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἑσπέραν μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου εἰς τὸ δάσος τοῦ Μοντβαζὼν, ἠρώτησαν αὐτὸν ἂν εἶδε τὸν κύριον Κουριέρ.

— Βεβαίως, λέγει αὐτοῖς ὁ Φρεμὼν, ἦλθεν πρὸς συνάντησίν μου εἰς τὸ δάσος περὶ τὴν ἕκτην ὥραν καὶ ἠμίσειαν· ἀλλὰ, σημειώσας αὐτὸς καὶ ὑποδείξας τὰ πωλη-θησόμενα δένδρα, ἀπῆλθε μόνος πορευόμενος, ἔλεγε, πρὸς ὥραν εἰς τὸ Βερέτζ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐδῶ ἀπὸ πολλοῦ!

Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων αὐτοῦ ὁ δασοφύλαξ ἐξέρχεται εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἄρχεται νὰ κραυγάζῃ· « Κύριε Κουριὲρ, κύριε Κουριέρ! Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸν οἶκον διέδραμε πάντας τοὺς θαλάμους, καλῶν τὸν κύριον αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ θάλαμος τοῦ Κουριὲρ εἶναι ἔρημος καὶ σιγὴ θανάτου ἐπιπνεῖ πάσης τῆς κατοικίας. Τότε ὁ Φρεμὼν, καταβὰς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκάθισεν εἰς δεῖπνον, ψιθυρίζων· « Ἐὰν μὴ ἦλθεν ἀκόμη, θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. »

Περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὥραν ἔρθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ ὁ Συμφοριανὸς Δουβουᾶ κεκμηκὼς καὶ ἀσθμαίνων. Ἠρώτησαν αὐτὸν ἂν εἶδε τὸν Κουριέρ. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ φανῇ ἐκπεπληγμένος τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου, διηγήθη ὅτι διῆλθε τὴν ἡμέραν εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ὁ Φρεμὼν καὶ ὁ Συμφοριανὸς ἐδείπνησαν ἀμφότεροι μετὰ μεγίστης ὀρέξεως.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Φρεμὼν ἀνέστη καὶ ἔλαβε τὸ τυφέκιόν 'του, ὅπερ ἀφῆκεν εἰσερχόμενος εἰς τὸ μαγειρεῖον πλησίον τῆς ἑστίας. Τὸ τυφέκιον τοῦτο εἶχεν ὡς πάντα τὰ τυφέκια τοῦ καιροῦ ἐκείνου ῥάβδον σιδηρᾶν. Ὁ δασοφύλαξ εἰσήγαγε τὴν ῥάβδον ταύτην εἰς ἕνα τῶν σωλήνων τοῦ δικρότου ὅπλου καὶ ἐπειρᾶτο νὰ ἐξελκύσῃ τὰ ῥάκη, ἅτινα, ἔλεγε, εἰσήγαγε πρὸς ἐκκάθαρσιν τοῦ ὅπλου. Ὁ Συμφοριανὸς ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ προσοχῆς τὴν κατὰ τὰ φαινόμενα ἀσήμαντον ταύτην πρᾶξιν. Πλὴν ὁ Φρεμὼν, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀνασπάσῃ διὰ τῆς ῥάβδου τὰ ἐν τῷ σωλῆνι στυπεῖα, ἔκρινε νὰ θερμάνῃ τὸ ὅπλον ἐν τῇ ἑστίᾳ τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ καύσῃ αὐτά. Ἀλλὰ, μόλις τοῦ ὅπλου ἐκτεθέντος εἰς τὸ πῦρ, ἐξεῤῥάγη δεινὴ ἐκπυρσοκρότησις ἐκ τοῦ ἑτέρου πεπληρωμένου σωλῆνος, πρὸς μέγαν τρόμον πάντων τῶν ἐν τῷ μαγειρείῳ συνηθροισμένων ὑπηρετῶν. Ὁ Φρεμὼν ἐπληγώθη ἐλαφρῶς κατὰ τὴν χεῖρα. Ἐν ᾧ δὲ αἱ ὑπηρέτριαι ἐθεράπευον αὐτὸν, ὁ Συμφοριανὸς, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον τῶν ἄλλων συγκεκινημένος, ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Κουριὲρ, ἔφερεν ἓν ἀπόβυστρον (tire-bourre) καὶ ἐφρόντισεν ὅπως ἀφαιρέσῃ αὐτὸς τὰ τὸν σωλῆνα φράσσοντα ῥάκη. Ἦτο δὲ τοῦτο μέγα γνάφαλον ἐκ χάρτου, ὅπερ ἔῤῥιψεν εἰς τὸ πῦρ μετὰ παραδόξου σπουδῆς. Πάντα ταῦτα, εἰ καὶ ἀσήμαντα ἐκ πρώτης ὄψεως, κατέτεινον ὕστερον σπουδαιότατα καὶ πολύτιμα τεκμήρια κατὰ τὴν δίκην τῶν δολοφόνων τοῦ δυστυχοῦς Κουριέρ.

Ὅτε οἱ ὑπηρέται ἀνέλαβον ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ τρόμου τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως, ὁ Φρεμὼν, εἰ καὶ ἦτο πεπληγωμένος, ἐξῆλθε μετά τινος ὑπηρέτου ὀνομαζομένου Σαγὲτ, πορευόμενος εἰς τὴν κώμην Βερὲτζ, ζητήσων τὸν κύριόν του. Οἱ κάτοικοι τῆς κώμης ἐκοιμῶντο ἤδη ἀπὸ πολλοῦ. Οἱ δύο ὑπηρέται ἐπορεύθησαν πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἰατροῦ Ἑρπὲν, ὃν ἤξευρον ὄντα φίλον τοῦ Κουριέρ. Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι δὲν εἶδεν ἐκεῖνον ἀπὸ πολλοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ μαρκεσίου Σιβλὰς, ὅστις ἐρωτηθεὶς ὅν εἶδε τὸν Κουριὲρ, ἀπεκρίνατο ὅτι δὲν εἶδεν αὐτὸν ἀπὸ χθές. Τὰ αὐτὰ εἶπεν αὐτοῖς καὶ

1. Ὁ Παῦλος Λουὶς Κουριὲρ (Paul Louis Courier) ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1772ῳ ἔτει. Ὑπηρέτησε τὸ πρῶτον ἐν τῷ πυροβολικῷ, καὶ συμμετέσχε πολλῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκστρατειῶν, ὕστερον δὲ ἀφεὶς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἐτράπη ἐπὶ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν φιλολογίαν.

Διέπρεψε δὲ ὡς ἑλληνιστὴς καὶ ὡς σατυριστής. Ἀνακαλύψας ἐν τῇ Λαυρεντινῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Φλωρεντίας χειρόγραφόν τι τέλειον τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην, μυθιστορήματος τοῦ Λόγγου, ὅπερ διέμεινε μέχρι τότε ἀτελὲς, συνεπλήρωσε τὸ ἔργον καὶ ἐξέδοτο τὸ ὅλον μετὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀμυότου 1810). Τούτῳ ὀφείλομεν ὁμοίως τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ὄνου, ἢ τοῦ ἐκ Πατρῶν Λουκίου μετὰ μεταφράσεως γαλλικῆς καὶ σημειώσεων (1818). Μετὰ ταῦτα ἐξέδοτο τὴν περὶ τῶν ἱππικῶν πραγματείαν τοῦ Ξενοφῶντος (1813), καί τινα ἄλλα ἐμβριθῆ πονήματα, καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ πενθεροῦ Κλαδιὲ καὶ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ γαλλικὴν ἔκδοσιν τῆς περιηγήσεως τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ μάλιστα εὐδοκίμησεν ὁ Κουριὲρ ὡς πολιτικὸς συγγραφεὺς καὶ σατυριστὴς, πολεμήσας διὰ δηκτικωτάτων σατυρῶν (pamphlets) πάσας τὰς πράξεις τῆς παλινορθωθείσης γαλλικῆς μοναρχίας.

ὁ δήμαρχος τοῦ Βερέτζ. Τότε ὁ δασοφύλαξ καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ κατεκλίθησαν. Ἦτο δὲ ἤδη μεσονύκτιον.

Τῇ ἐπαύριον οἱ κάτοικοι τοῦ Βερὲτζ συνδιελέγοντο ἀπὸ πρωΐας περὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ Κουριέρ.

— Ἀ! ἔλεγον αἱ γραῖαι τῆς κώμης, μετακομίζουσαι τὸ βούτυρον αὐτῶν εἰς Καισαρόδουνον. Διὰ τί ἐμπόδιζε τοὺς πτωχοὺς νὰ κόπτωσι τὰς ἐρύκας ἐν τῷ δάσει 'του;

— Διὰ τί ἀπέπεμψε τὸν Κουπώ;

— Καὶ τὸν Δουβουᾶ;

— Καὶ διὰ τί θέλει νὰ πωλήσῃ τὴν Σαβοννιέραν καὶ κατοικήσῃ ἐν Παρισίοις; προσέθηκεν ἡ παρευρισκομένη ἐκεῖ γυνὴ τοῦ δασοφύλακος Λουΐς Φρεμών.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε πολλὴν ἰσχὺν παρὰ τοῖς ἀγρόταις τοῦ Βερὲτζ, οἵτινες περιεκύκλωσαν αὐτὴν, διηγουμένην ὅτι ἀπό τινος χρόνου ὁ Κουριὲρ κατέστη ἀνυπόφορος πρὸς πάντας ὅσοι ἐπλησίαζον αὐτῷ, ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς Φρεμὼν δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τραπῇ ἐκ τῆς δυστροπίας τοῦ κυρίου.

Ἐν ᾧ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀγρόται, ὁ Κ. δὲ Βῶνε, δήμαρχος τοῦ Βερὲτζ, ἔπεμψεν εἰς Καισαρόδουνον τοὺς εἰδοποιήσοντας τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις ἔφθασεν εὐθὺς καὶ ἐπέταξε γενικὴν τοῦ δάσους Λαρσάϋ ἐπισκόπησιν.

Μετὰ δὲ τριῶν ὡρῶν ἐρεύνας ἐν τῷ δάσει, οἱ χωροφύλακες ἐξεῦρον παρά τινι ξενοδοχείῳ, ἔν τινι ἀθλία πλαγία ὁδῷ, πρηνὲς τὸ πτῶμα τοῦ Παύλου Κουριέρ. Ἑκατέρωθεν αὐτοῦ κατήρχοντο δύο εὐρέα τενάγη αἵματος. Ὁ τόπος ἦτο ἀποτρόπαιος. Ἡ ὁδὸς ἀφωρίζετο ὑπὸ σειρᾶς θάμνων μικρῶν, ὧν ὄπισθεν δὲν ἠδύνατο νὰ κρυβῇ ἄνθρωπος πρὸς ἐνέδραν. Ἡ γῆ ἦτο κάθυγρος καὶ κεκαλυμμένη.

Ὁ νεκρὸς μετεκομίσθη ἐπί τινος φορείου εἰς Βερὲτζ, ὅπου δύο ἰατροὶ προσεκλήθησαν πρὸς νεκροσκοπίαν. Ὁ Κουριὲρ ἔφερε κατὰ τοὺς νεφροὺς πληγὴν ἔχουσαν διάμετρον ἑνὸς δακτύλου γενομένην ἐκ τριῶν βολῶν, ὧν δύο ἐξῆλθον διατρυπῶσαι τὸ στῆθος κατὰ δύο διάφορα μέρη. Ἡ τρίτη βολὴ, ἥτις ἦτο βῶλος μολύβδου, εὑρέθη ἐν τῇ πληγῇ μετὰ τοῦ στυπείου τοῦ πυροβόλου ὅπλου, δι' οὗ ἀπετελέσθη ὁ φόνος. Τὸ στυπεῖον τοῦτο ἐλήφθη ἔκ τινος σελίδος τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος Feuilleton littéraire, οὗτινος ὁ Κουριὲρ ἦτο συνδρομητής. Τὰ ἐνδύματα ἦσαν κεκαυμένα. Ἦτο δὲ καταφανὲς ὅτι ἡ βολὴ ἀφέθη ὑπό τινος κατοίκου τῆς ἐπαύλεως Σαβοννιέρας, ἐπειδὴ μόνος ἐκ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ δήμου ὁ Κουριὲρ ἦτο συνδρομητὴς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος συγγράμματος· καὶ ὅτι ὁ φόνος ἐξετελέσθη ἐξόπισθεν ὑπὸ ἀνθρώπου, πρὸς ὃν δὲν ἐδυσπίστει ὁ φονευθείς.

Ἀλλ' οἱ ἰατροὶ παρετήρησαν ὅτι αἱ βολαὶ διεπέρασαν τὸ σῶμα κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω. Ὑπέθεσαν ἄρα ἐξ ἀνάγκης ἢ ὅτι ὁ δολοφόνος ἔκυψε ὅπως πυροβολήσῃ, ἢ ὅτι ὁ Κουριὲρ ἐφονεύθη, ἀφοῦ πρῶτον ἀνετράπη χαμαί. Ἀλλ' οἱ ἀνακριταὶ ἐννόησαν εὐθὺς ὅτι ἐὰν ὁ Κουριὲρ, ὅστις ἦτο ῥωμαλέος, ἀνετράπη, ἔπαθε τοῦτο συνεπείᾳ πάλης. Πάλης πρὸς τίνα καὶ διὰ τί; Ἐνταῦθα ἡ ἀνάκρισις περιῆλθεν εἰς ἀπορίαν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἡ κυρία Ἑρμινία Κουριὲρ, μαθοῦσα τὰ συμβάντα, ἔφθασεν ἐκ Παρισίων εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Σαβοννιέρας.

[Ἀκολουθεῖ.]

ΝΕΩΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ.

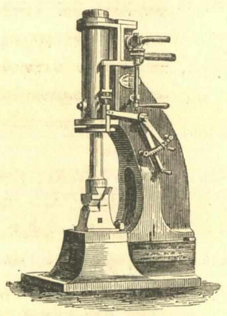

Ο ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΥΠΕΡΟΣ.

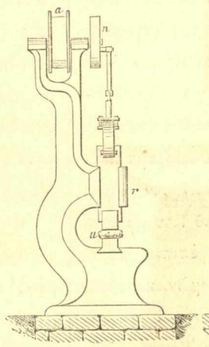

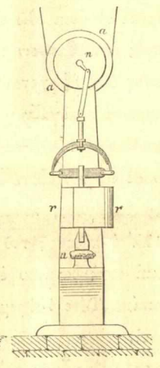

Η ΕΚΚΕΝΤΡΟΣ ΣΦΥΡΑ.

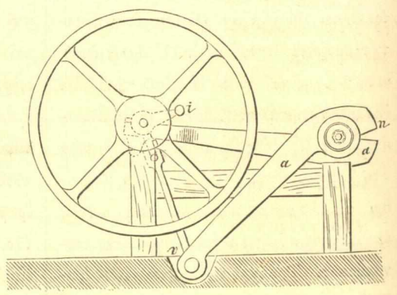

ΑΙ ΨΑΛΙΔΕΣ.

Ὀνομάζομεν μηχανικὰ ἐργαλεῖα (machines-outils) τὰς μηχανὰς, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ δίδωμεν εἰς ἀκατέργαστόν τινα ὄγκον ξύλου ἢ μετάλλου, ὡρισμένον τι γεωμετρικὸν σχῆμα. Αἱ ἀτμοκίνητοι μηχαναὶ αὗται ἀντικαθιστῶσι τὴν σφῦραν καὶ τὴν ρίνην τοῦ σιδηρουργοῦ, καὶ τὸν πρίονα καὶ τὴν ρυκάνην τοῦ ξυλουργοῦ.

Διὰ τῶν νεωτέρων τούτων μηχανημάτων κατασκευάζονται ἐν τῷ παρόντι ἔργα γιγανταῖα, οἱ σκελετοὶ τῶν ξυλίνων καὶ ὁλοσιδήρων πλοίων, οἱ ἕλικες τῶν ἀτμοκινήτων, οἱ θώρακες καὶ τὰ ἔμβολα τῶν θωρηκτῶν πλοίων. Οὖσαι δὲ ἀποτεταγμέναι εἰς παντοίας βιομηχανικὰς χρείας, πολλαπλασιάζονται ὁσημέραι θαυμασίως, κατασκευαζόμεναι ἐν ἰδίοις ἐπὶ τούτῳ ἱδρυομένοις καταστήμασιν. Εἶναι δὲ καιρὸς νὰ εἰσαχθῶσιν αἱ ὠφελιμώταται καὶ ἀπαραίτητοι αὗται μηχαναὶ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἧς αἱ τέχναι περιορίζονται μέχρι τοῦ νῦν σχεδὸν εἰς ἁπλῆν βαναυσουργίαν, ἧς οἱ κάτοικοι ἀπογυμνοῦνται τῶν μικρῶν αὐτῶν πόρων, πληρώνοντες ἀντὶ τῶν ἐξ Εὐρώπης ἀποστελλομένων αὐτοῖς ἐξειργασμένων ὑλῶν ἑκατονταπλασίονα τῶν ὅσα ἐπώλησαν αὐτὰς ἀκατεργάστους εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ ὠφέλεια αὐτῶν εἶναι ἀνεκτίμητος πρὸς τὴν βιομηχανίαν. Οὕτω λ. χ. ἐν τῶν τοιούτων μηχανικῶν ἐργαλείων παράγει τρυπητήρια (estampes) ἢ ὀβελίσκους (poinçons), ἕτερον δὲ ἐλάσματα (lames), καὶ ἕτερον

κοχλίας ἢ ἥλους κοχλιοειδεῖς (vis) ἐκ παντοίων μετάλλων. Βιομήχανός τις π. χ., ἀγοράζων τὰ τρυπητήρια, τοὺς ὀβελίσκους, τὰς πλάκας καὶ τοὺς κοχλίας κατασκευάζει δι' ἰδίων μηχανικῶν ἐργαλείων ἐξ αὐτῶν πυξία, καὶ παντοῖα σκεύη σιδηρᾶ. Ἐκ τῶν ποικίλων τούτων μηχανῶν, ἡ τὰς πλάκας καὶ τὰ τρυπητήρια κατασκευάζουσα μηχανὴ, ἤτοι ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφὴ πρέπει νὰ ἦναι ἐντελεστάτη· διότι ἄλλως τὰ δευτερεύοντα προϊόντα τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν ἔσονται ἀτελῶς ἐξειργασμένα. Ἐν τῇ βιομηχανίᾳ τὰ πάντα συνδέονται ἀδιασπάστως.

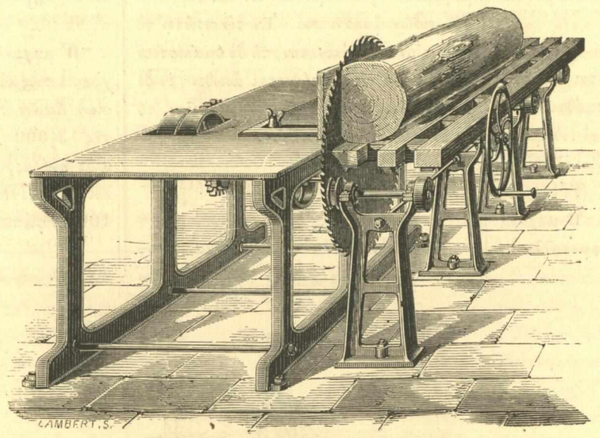

ΠΡΙΩΝ ΔΙΣΚΟΕΙΔΗΣ.

Ἀλλ' ἡ ἐντέλεια τῆς ἐργασίας εἶναι μόνον ἐν τῶν πολυαρίθμων πλεονεκτημάτων τῶν μηχανικῶν ἐργαλείων. Τὸ μέγιστον αὐτῶν πλεονέκτημα εἶναι ἡ ἀντικατάστασις τῆς δυνάμεως τοῦ ἐργάτου διὰ δυνάμεως μεγαλειτέρας καὶ ἥττον δαπανηρᾶς, τῆς τοῦ ἀτμοῦ.

Τὰ κυριώτερα τῶν ἐργαλείων τούτων εἶναι τὰ ἑξῆς.

Ἐργαλεῖα μηχανικὰ πρὸς κατεργασίαν τῶν μετάλλων.

Αἱ μηχαναὶ αὗται διαιροῦνται, ὡς πάντα τὰ μηχανικὰ ἐργαλεῖα, εἰς γενικὰς καὶ εἰδικάς. Αἱ πρῶται χρησιμεύουσιν εἰς τὸ σφυρηλατεῖν, τέμνειν, ῥινίζειν, τρυπᾶν καὶ τορνεύειν τὰ μέταλλα, οἷα ἐξέρχονται ἐκ τῶν μεταλλουργικῶν ἐργαστηρίων. Αἱ δεύτεραι προτίθενται τὴν κατασκευὴν πραγμάτων τινῶν εἰδικῶν, οἷον κοχλιῶν (vis), ἑλικοειδῶν τρυπάνων κ. λ., καὶ ὀνομάζονται μηχαναὶ χειροτεχνικαὶ, (machines manufacturières). Πολλαὶ τούτων χρησιμεύουσι καὶ εἰς τὴν κατεργασίαν τοῦ ξύλου.

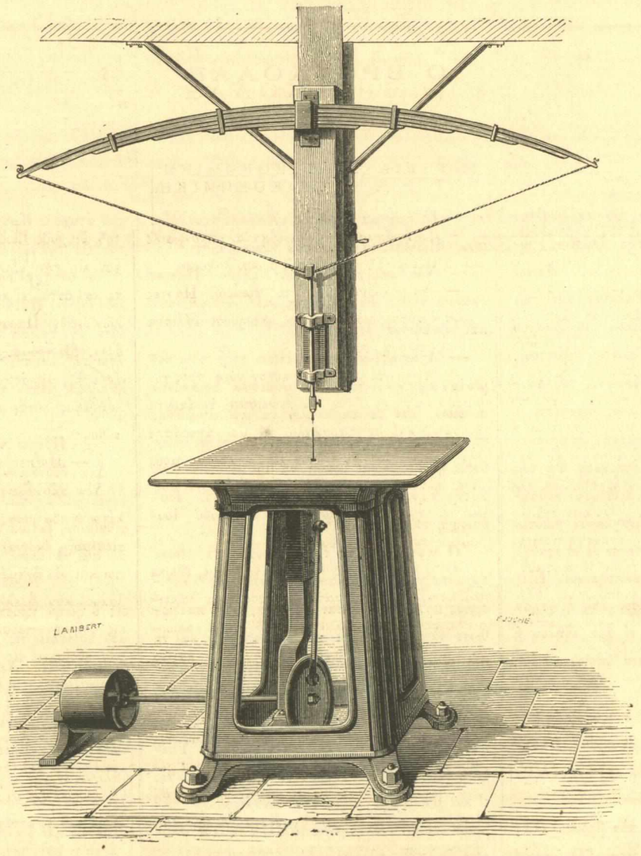

ΠΡΙΩΝ ΟΡΘΙΟΣ.

Ὁ ἀτμοκίνητος ὕπερος ἢ σφῦρα (marteau pilon). — Ὕπερθεν τοῦ ἄκμονος εἶναι κύλινδρος ἐπιστηριζόμενος ἑκατέρωθεν ἐπὶ δύο βραχιόνων. Ἐν τῷ κυλίνδρῳ κινεῖται ἔμβολον ἀνελκόμενον καὶ καθελκόμενον ἀλλεπαλλήλως ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

Ὅταν ἡ σφῦρα φθάσῃ εἰς τὸ ἀπαιτούμενον ὕψος, ἀφαιρεῖται ὁ ὑπὸ τὸ ἔμβολον ἀτμὸς, ἡ δὲ σφῦρα, ἥτις ἀποτελεῖ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐμβόλου σῶμα, καταπίπτει ἐπὶ τοῦ σφυρηλατέου ὄγκου. Τὸ βάρος αὐτῆς ποικίλλει μεταξὺ 100 καὶ 4,000 χιλιογράμμων, ἰσοδυναμούντων πρὸς τὴν δύναμιν 300 ἀνθρώπων.

Ὁ ἀτμοκίνητος ὕπερος ἐπήνεγκε διὰ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ τελείαν ἀναστάτωσιν ἐν τῇ κατεργασίᾳ τοῦ σιδήρου. Ἐξευρέθη δὲ τῷ 1840 ὑπὸ τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ K. Bourdon.

Ἡ ἔκκεντρος σφῦρα (marteau excentrique) εἶναι ἁπλῶς ὕπερος ἀτμοκίνητος, οὗτινος ὁ μηχανισμὸς ἀντὶ νὰ χρησιμεύῃ ἁπλῶς εἰς ἀνύψωσιν καὶ κατάπτωσιν τῆς σφύρας, περιστρέφει αὐτὴν ὡς σφῦραν κινουμένην ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ σιδηρουργοῦ.

Αἱ ψαλίδες (les cisailles). — Ὡς αἱ συνήθεις ψαλίδες τῶν γυναικῶν κόπτουσι τὰ ὑφάσματα, οὕτω τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα χρησιμεύουσιν εἰς ἐντομὴν καὶ διαίρεσιν μεταλλικῶν ἐλασμάτων καὶ μοχλῶν. Εἶναι δὲ αὗται δύο εἰδῶν, εὐθεῖαι καὶ κυκλοειδεῖς. Καὶ αἱ μὲν πρῶται ἀποτελοῦνται ἐκ δύο εὐθειῶν σιαγόνων ἢ σπαθῶν (lames), ὡς ἐν τῇ συνήθει ψαλίδι. Καὶ ἡ μὲν μία σπάθη εἶναι πεπηγυῖα, ἡ δὲ ἑτέρα

κινεῖται μετὰ τοῦ μοχλοῦ. Διὰ τῶν κολοσσαίων τούτων ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ κινουμένων ψαλίδων δυνάμεθα νὰ κόπτωμεν ὡς χάρτην καὶ τὰ σκληρότατα μεταλλικὰ ἐλάσματα.

Αἱ δὲ δεύτεραι σύγκεινται ἐκ δύο δίσκων σιδηρῶν, οἷς ἐφαρμόζονται κυκλοειδεῖς χαλύβδιναι σιαγόνες ἢ σπάθαι, περιστρεφόμεναι κατὰ τἀναντία, καὶ τεθειμέναι οὕτως ὥστε νὰ ψαύωσιν ἀλλήλας ἐλαφρῶς.

Τὸ ρινίζον μάγγανον (l'étau limeur ou la limeuse). — Ἡ μηχανὴ αὕτη ρινίζει καὶ χαράσσει τὰς μεταλλικὰς πλάκας.

Ὁ ρυκανιστὴς ἢ πλανιστὴς (raboteuse pour métaux), εἶναι ἁπλῶς μεγάλη ρίνη, χρησιμεύουσα εἰς ὁμαλισμὸν μεγάλων ὄγκων μετάλλου. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ρυκανισταί. Ἐν τῷ πρώτῳ τὸ ἐργαλεῖον εἶναι ἀκίνητον, τὸ δὲ ὁμαλιστέον ἔλασμα ἢ ἡ πλὰξ διέρχεται ἄνωθεν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κινεῖται μὲν τὸ ἐργαλεῖον, τὸ δὲ ἔλασμα μένει ἀκίνητον.

Ἐργαλεῖα μηχανικὰ πρὸς πρίσιν τοῦ ξύλου.

Τούτων τὰ μὲν εἶναι εὐθέα, καὶ πριονίζουσι κινούμενα ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω καὶ τἀνάπαλιν, τὰ δὲ εἶναι κυκλοειδῆ καὶ πριονίζουσι τὸ ξύλον διὰ δίσκου πριονίζοντος σιδηροῦ, ἔχοντος ἑνὸς μέτρου διάμετρον, καὶ περιστρεφομένου περὶ ἄξονα.

Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι μάλιστα ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν τῶν ξυλίνων ἐγκαρσίων δοκῶν τῶν σιδηροδρόμων. Δι' αὐτῆς 3,000 δοκοὶ ἐξομαλίζονται ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἤτοι ἡ μηχανὴ αὕτη ἐκτελεῖ μόνη ἐντὸς 12 ὡρῶν τὴν ἐργασίαν 100 ἀνθρώπων!

[Ἀκολουθεῖ.]

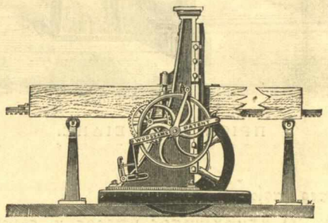

ΠΡΙΩΝ ΠΛΑΓΙΟΣ.

Ο ΒΡΟΥΚΟΛΑΞ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΑΓΙΚΟΚΩΜΙΚΗ.

Τῇ ἐπαύριον τοῦ θανάτου τοῦ καρδιναλίου Φλερῦ, τελευταίου κρίκου τῆς ἁλύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων ὑπουργῶν, (οἵτινες διετέλεσαν κυβερνῶντες τὴν Γαλλίαν, ἀντὶ τῶν βασιλέων αὐτῆς, ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου), ἤτοι τοῦ Ῥιχελιέως, τοῦ Μαζαρίνου, τοῦ Δουβουᾶ καὶ Φλερῦ, ἡ ἅμαξά μου, διηγεῖται ἡ κόμησσα δὲ Βιλλεβὲλ, πορευομένης εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κοιμήσης Σουαζέϊλ, διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Μοντμάρτρης, ἣν εὗρον βρίθουσαν ἀνθρώπων. Ὁ ἁμαξηλάτης μοῦ ἠναγκάσθη πρῶτον μὲν νὰ βαδίσῃ βραδύτερον, ὕστερον δὲ νὰ σταθῇ. Ἤμην λίαν πολυάσχολος καὶ ἀνυπόμονος. Ἐξέβαλον τὴν κεφαλὴν τῆς θυρίδος καὶ ἠρώτησα τὸν τυχόντα μυοχάφτην τί ἄρα ἐδήλου ἡ συρροὴ τοσούτου πλήθους, καὶ ὁποῖον συνέβη δυστύχημα;

— Κυρία μου, μοὶ λέγει ὁ μυοχάφτης ἐκεῖνος, μέγα συνέβη θαῦμα. Ἀνεφάνη Βρουκόλαξ ἐν τῇ ὁδῷ Μοντμάρτρῃ καὶ ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν ἐνταφιαζόμενον.

— Ἐνταφιαζόμενον τίνα; τὸν βρουκόλακα;

— Ἀναμφιβόλως, κυρία μου. Ὁ νεκρὸς ἐνεταφιάσθη μὲν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθώων, ἀλλὰ σήμερον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν συγγενῶν τὸ σῶμα του μετακομίζεται εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκατάληπτον, φίλε μου. Ἠξεύρεις τὸ ὄνομα τοῦ βρουκόλακος;

— Ναὶ, κυρία μου, τὸ ἠξεύρω. Πάντες ἔχουσιν αὐτὸ, διὰ στόματος, πωλοῦσι μάλιστα καὶ τὴν εἰκόνα 'του.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπον τότε πρὸς τὸν μυοχάφτην, ἰδοὺ ἐν νόμισμα τριάκοντα σολδίων, καί σε παρακαλῶ νά μοι ἀγοράσῃς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐπειδὴ οἱ ὑπηρέται μου, ὄντες ἠλίθιοι, εἶναι ἱκανοὶ νά μοι φέρωσιν ἀντ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου ἢ τοῦ λῃστοῦ Καρτούσου.

Ὁ μυοχάφτης ἔλαβε τὸ νόμισμα, ἔδωκε τοσαῦτα γρονθοκοπήματα καὶ τοσούτους λακτισμοὺς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ὥστε κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ εἰκονοπώλου, καὶ νά μοι φέρῃ ἐν θριάμβῳ λαμπρόν τι μουντζούρωμα, ἐξεικονίζον τρία πρόσωπα. Νέον τινὰ δηλαδὴ οὗτος ὠχρὸν, ὥστε ἐφαίνετο πράσινος, καὶ πρεσβύτην μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ὑπέθεσα ὅτι ὁ πράσινος οὗτος νέος ἦτο ὁ βρουκόλαξ, εἰ καὶ μὴ ἔφερε μήτε τὴν νενομισμένην τῶν βρουκολάκων στολὴν μήτε τὰ ἄλλα σημεῖα, αἰλύσεις δηλαδὴ, φλόγας, νεκροσάβανα, κ. λ. π. Τοὐναντίον δὲ ἐφόρει βρακίον καὶ ἐπενδύτην, ὡς πᾶς βρωτός. Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνων ὑπὸ τὴν εἰκόνα·

« Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνει τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀτυχοῦς Βωδρῆ, παρουσιαζομένου τὸ πρῶτον εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον, σάρκα τε καὶ ὀστᾶ, εἰ καὶ ἦτο ἤδη τεθνηκὼς ἀπὸ πολλῶν ὡρῶν. Παρατηρήσατε τὴν πελιδνὴν αὐτοῦ ὄψιν, τὸν τρόμον τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ πατρὸς, ἤτοι τῆς μνηστῆς καὶ τοῦ πενθεροῦ, ὅτε ὁ μελούνυμφος εἶπεν αὐτοῖς μετὰ φωνῆς ἐγγαστριμύθου·

« — Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἐνταφιασθῶ. »

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν, λέγει ἡ κόμησσα, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι φύσει δεισιδαίμων, ἔκρινα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὡς οἱ λοιποὶ καὶ νὰ ἀναμένω τὴν διάβασιν τοῦ βρουκόλακος, κἂν ἔμελλον νὰ στερηθῶ τοῦ δείπνου, εἰς ὃ ἤμην προσκεκλημένη. Ἐπειδὴ δεῖπνον μὲν εὑρίσκει τις ὁσάκις θέλει, ἀλλ' οὐχὶ καὶ βρουκόλακας. Ἄλλως τε ἔφθασα εἰς καλὴν ὥραν. Ἐπειδὴ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ φρικίασις τοῦ πλήθους μοὶ ἤγγειλεν ὅτι συνέβαινεν ἤδη ἔκτακτόν τι, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον ἀληθῶς προβάλλουσαν τὴν κεφαλὴν τῆς νεκροπομπῆς, ἥτις ἦτο ἀξιοπρεπεστάτη, ἀποτελουμένη ὑπὸ πολλῶν ἐμπόρων καὶ δικηγόρων. Ἐν αὐτοῖς ἀνεγνώρισα καὶ τὸν δικηγόρον μου Κύριον Νοβιὼν, παραπέμποντα αὐτὸν τὸν νεκρὸν μετά τινος ἀγνώστου μοι γέροντος.

— Προσοχὴ, κυρία, κραυγάζει πρὸς ἐμὲ κάτωχρος καὶ φρικιῶν μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν

ὀστέων ὁ παριστάμενος μυοχάφτης. Προσοχή! Βλέπετε τὸν μακρομύτην κύριον τοῦτον, ὅστις φορεῖ ποδήρη μέλανα μανδύαν; Εἶναι ὁ δικηγόρος Νοβιὼν, ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, αὐτὸς ὁ ἀπεικασμένος ἐν τῇ εἰκόνι. Ἡ ὁμοιότης δὲν εἶναι τῷ ὄντι καταπληκτική;

Πῶς; ὁ Κύριος Νοβιὼν, ὁ δικηγόρος μου, εἶναι λοιπὸν ὁ πενθερὸς τοῦ βρουκόλακος; — Ἡ περιέργεια με κατέλαβε τοιουτοτρόπως, ὥστε ἔκρινα ἵνα μετὰ τὸ γεῦμα πορευθῶ πρὸς αὐτὸν, ὅπως μάθω παρ' αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μυστηριώδους καὶ ἀληθῶς ἀκατανοήτου ταύτης ἱστορίας.

Φθάσασα εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σουαζέϊλ παρ' ᾗ, ὡς εἶπον, ἤμην προσκεκλημένη εἰς δεῖπνον, διηγήθην αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ βρουκόλακος. Κατατρυχόμεναι δὲ ἀμφότεραι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ λύσωμεν τὸ αἴνιγμα τοῦτο, ἐξήλθομεν εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐπορεύθημεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικηγόρου μου Νοβιών. Εὕρομεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ πενθοῦσαν ἀπὸ θεμελίων μέχρι τῆς στέγης, τοὺς ὑπηρέτας μελανείμονας, ὠχροὺς, στενάζοντας καὶ περιτρόμους, καὶ τέλος αὐτὸν τὸν Νοβιὼν, ὅστις μοι ἐφάνη τότε πρῶτον ὅμοιος πρὸς τὴν ἐν τοῖς τριόδοις πωλουμένην εἰκόνα του. Τοσοῦτον μετεβλήθη ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν!

— Κύριε Νοβιὼν, λέγω αὐτῷ ἅμ' εἰσελθόντι, εἰπέ μοι, σε παρακαλῶ τέλος πάντων τί συμβαίνει ἐν τῷ οἴκῳ σου. Τί σημαίνει, ἀδελφὲ, ἡ εἰκὼν αὕτη [δεικνύουσα τὴν εἰκόνα], — καὶ πῶς τὸ ὄνομά σου τυγχάνει ἀναμεμιγμένον ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ὑποθέσει.

— Κατὰ κακὴν συγκυρίαν καὶ κατά τι μέγα καὶ ἀξιομνημόνευτον γεγονὸς, κυρία κόμησσα. Πᾶν ὅ, τι βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, πᾶν ὅ, τι ἠκούσατε εἶναι ἀληθὲς,... ἀληθέστατον!

— Πῶς; ἀπέθανεν ἀληθῶς ὁ Κ. Βωδρῆς, ὁ μέλλων γαμβρός σου;

— Ναὶ, κυρία.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἦλθεν ὁ ἴδιος νά σε προσκαλέσῃ εἰς τὴν ταφήν του;

— Ναὶ, κυρία. Καὶ ἀφ' οὗ ἐδείπνησε μεθ' ἡμῶν.

— Ἐδείπνησε μεθ' ὑμῶν! Ἄ, καὶ οἱ νεκροὶ δειπνοῦσι λοιπὸν τώρα; καὶ ἀπὸ πότε;

— Οὐ μόνον δειπνοῦσιν ἀλλὰ καὶ χαριεντίζονται πρὸς τὰς κυρίας. Τοὐλάχιστον ὁ ταλαίπωρος ἡμῶν μελόγαμβρος Βωδρῆς ἔκαμε ταῦτα πάντα. Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε ἀπαλλαγήσει τὸν θάνατόν 'του!

— Διηγήθητι, Νοβιὼν, διηγήθητι σὲ παρακαλῶ ταχέως. Ἐκτήκομαι ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας...

Καὶ τότε ὁ Κ. Νοβιὼν μοὶ διηγήθη ἱστορίαν ἀνήκουστον, πρὸς ἣς τὴν ἀνάμνησιν ἔφριττε μετὰ βρυγμοῦ ὀδόντων.

Ἀλλ' ἐνταῦθα, λέγει ἡ κόμησσα, δὲν προτίθεμαι νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς νεκραναστάσεως ταύτης, ὡς ἤκουσα αὐτὴν ἐκ στόματος τοῦ πλανωμένου Νοβιὼν, ἀλλὰ νὰ παραθέσω τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, τὴν πραγματικὴν, τὴν ἐξηγοῦσαν τὰ πάντα, οἵαν ἔμαθον αὐτὴν μετὰ ταῦτα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἥρωος βρουκόλακος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Νοβιὼν καὶ ἡ θυγάτηρ 'του δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ πιστεύσωσιν, εἰ καὶ ἤκουσαν αὐτὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ βρουκόλακος, ἐπανελθόντος πρὸς αὐτοὺς καὶ πειραθέντος μάτην ἵνα ἐκβάλῃ αὐτοὺς τῆς πλάνης.

Ὁ Βρουκόλαξ ὠνομάζετο Σαὶντ Ἀνδρέ. Ἐρχόμενος εἰς Παρισίους ἐκ Λουγδούνου, ἐγνώρισε τυχαίως ἐν τῇ ὁδοιπορικῇ ἁμάξῃ νέον τινὰ Γάλλον, ὅστις ἤρεσεν αὐτῷ πολύ. Ὁ νέος οὗτος, ὀνομαζόμενος Βωδρῆς, υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ Λουγδούνου, ἤρχετο εἰς Παρισίους ἵνα νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικηγόρου Νοβιὼν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζεν ἔτι. Καθ' ὁδὸν ἐδιηγήθη τὰ καθ' αὑτὸν καὶ τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁδοιπορίας του εἰς τὸν Κ. Σαὶντ Ἀνδρέ· καὶ, ὑποστρόμενος φιλίαν ἀένναον, ἔδωκεν αὐτῷ οὕτως εἰπεῖν, τὴν κλεῖδα τοῦ βίου του. Ὁ Κ. Σαὶντ Ἀνδρὲ, ὑψηλὸς, ψιλὸς, ὠχρὸς καὶ ὡραῖος, ἐφαίνετο μὲν μελαγχολικὸς καὶ ἐμβριθὴς ἀλλ' ἀληθῶς ἦτο ἐπιπόλαιος, φιλοσκώμμων καὶ γελοτοποιός.

Φθάσαντες εἰς Παρισίους οἱ δύο νέοι φίλοι κατῴκησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Ῥιχελιέως.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀτυχὴς Βωδρῆς, καταληφθεὶς ἀῴνης ὑπὸ δεινοῦ κωλικοῦ πάθους, ἀποθνήσκει ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, μὴ προφθάσας νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ.

Ὁ Κ. Σαὶντ Ἀνδρὲ ἐλυπήθη μεγάλως τὸν ἀποθανόντα συνοδοιπόρον, καὶ ἐνόμισε καθῆκον ἑαυτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δέοντα. Γνωρίζων δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀνεμένετο αὐθημερὸν παρὰ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ πενθερῷ, παρέλαβε τὸ ὡρολόγιον, τὰ χρήματα, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ ἔγγραφα καὶ πᾶν ὅ, τι ὁ ἀποθανὼν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολύτιμον καὶ αὐθεντικὸν, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νοβιὼν ὅπως ἀγγείλῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ παραδώσῃ αὐτῷ ταῦτα.

Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κ. Νοβιὼν τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα εἰς τὸν γάμον, καὶ δὲν ἔλειπεν ἄλλο εἰ μὴ ὁ γαμβρός. Ἅμα ὁ Κ. Σαὶντ Ἀνδρὲ παρέστη, οἱ ὑπηρέται, βλέποντες ἄγνωστόν τινα αὐτοῖς νέον, καὶ, μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀναμενόμενος μελόνυμφος, ἔσπευσαν νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν, καὶ ἐκραύγαζον ὑπερχαίροντες· « ὁ γαμβρός! ὁ γαμβρός!... » Πρὸς τὰς κραυγὰς ταύτας φθάνει ὁ Νοβιὼν, ἐναγκαλίζεται, καὶ, ἀποκαλῶν γαμβρὸν καὶ υἱὸν, ὁδηγεῖ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ παρουσιάζει αὐταῖς τὸν ἀγαπητὸν Βωδρῆν, τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαιοτάτου αὐτοῦ φίλου, πρὸς ὃν ἔλεγεν, ὡμοίαζεν, ὡς δύο σταγόνες ὕδατος. Πάντα ταῦτα ἐπῆλθον οὕτω ταχέως καὶ ἀπροόπτως ὥστε ὁ Κ. Σαὶντ Ἀνδρὲ δὲν ἔλαβε καιρὸν οὐδὲ κἂν νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ διάβολος ἐνέβαλε τότε αὐτῷ ἰδέαν τινα, ἥτις ἤρμοζε πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

— Ἄ! λέγει καθ' ἑαυτὸν, Βωδρῆν με θέλετε; Ἔστω λοιπόν. Ἔσομαι Βωδρῆς.

Καὶ ἤρξατο νὰ ὑποκρίνηται θαυμασίως. Ἐξήγαγε τὰς συστατικὰς ἐπιστολὰς, τὰ ἔγγραφα, τὰς εἰκόνας τῶν συγγενῶν 'του, καὶ πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο νὰ πείσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς ταὐτότητός 'του, καὶ καθήδυνέ τὸν Νοβιὼν, τὴν πενθερὰν, τὴν νύμφην καὶ πάντας τοὺς ὑπηρέτας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον. Ὁ Σαὶντ Ἀνδρὲ παρακάθηται καὶ διατελεῖ διαλεγόμενος πρὸς πάντας φιλοφρόνως καὶ εὐφυῶς, παρενείρων ἐπαρχιακάς τινας καὶ ἐμπορικὰς λέξεις. Ὁ θρίαμβος αὐτοῦ ἦτο ἐντελής.

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέχθησαν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, περὶ τῆς προικὸς, καὶ περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τοῦ νέου ἀνδρογύνου. Ἀλλ' ἀκμαζούσης ἔτι τῆς συνδιαλέξεως ὁ Σαὶντ Ἀνδρὲ ἐγείρεται ἀῴνης καὶ λαμβάνει τὸν πῖλον.

— Ποῦ πορεύεσθε; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Νοβιὼν ἀνήσυχος.

— Πρόκειται περὶ πράγματός τινος λίαν κατεπείγοντος, κύριε. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Περὶ πράγματος κατεπείγοντος; Καὶ περὶ τίνος; Μὴ ἔχετε χρείαν χρημάτων; Ἔχω ἐδῶ ὅσα θέλετε. Μὴ πρόκειται περὶ ἐπισκέψεώς τινος; Δύνασθε νὰ ἀναβάλητε αὐτὴν εἰς αὔριον. Πρόκειται περὶ παραγγελίας; Ἔχω ὑπηρέτας οἵτινες δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν αὐθωρεί.

— Δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς τούτων, λέγει περίλυπος ὁ Σαὶντ Ἀνδρέ· ἀλλὰ περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναπόφευκτος.

Καὶ ταῦτα λέγων, χαιρετίζει τὴν καταπεπληγμένην μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα μεθ' ὕφους πανδήμου, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκολουθοῦντος αὐτῷ κατόπιν τοῦ Νοβιών.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τίς ἡ ὑπόθεσις αὕτη; λέγει ὁ πενθερός. Μή σε ἐπαπειλεῖ δυστύχημά τι;

— Τὸ μέγιστον πάντων. Ἄκουσον!... Ἀπέθανον σήμερον ἅμ' ἀφιχθεὶς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἔδωκα τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ ἐνταφιασθῶ περὶ τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν δύναμαι μήτε νὰ λείψω μήτε νὰ ἀφήσω νά με περιμένωσιν. Ὢν ἄγνωστος ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου μεταβαίνω ἤδη, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι ἄτοπον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Νοβιὼν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλήττεται καὶ νομίζει αὐτὸν παράφρονα, ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὀλίγον, εὑρίσκει τὴν ἰδέαν οὕτω κωμικὴν, ὥστε ἐπανέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν, καγχάζων καὶ διατεινόμενος ὅτι ὁ γαμβρός 'του ἦτο ὁ εὐφυέστατος χαριεντιστής.

Ἡ δεσποινὶς εὗρε τὸν χαριεντισμὸν εὐφυέστατον καὶ αὐτὴ, καὶ ἐγέλα μέχρι τῆς ἐννάτης. Πάντες δὲ ἤλπιζον νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐρχόμενον τῇ ἐπαύριον.

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, μὴ βλέποντες αὐτὸν, ἐφοβήθησαν μή, ξένος ὢν, ἀπεπλανήθη κατὰ τὴν πόλιν, καὶ ἔπεμψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ὑπηρέτην τινὰ ζητήσοντα τὸν Κ. Βωδρῆν.

— Θέλετε τὸν Κ. Βωδρῆν; ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ Νοβιὼν ὁ ξενοδόχος. Φεῦ! ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέθανε. Ἐνεταφιάσαμεν αὐτὸν χθές.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὑπηρέτης ἐπανέρχεται ὠχρότερος σινδόνης, κραυγάζων καὶ ὀλοφυρόμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι καθ' ὁδὸν, συναθροίζων τὸν κόσμον, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπηρέτησε χθὲς ἓν φάντασμα.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη σκηνὴ ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νοβιών. Ἡ νεᾶνις ἐλειποθύμησε, ἡ δὲ μήτηρ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, καὶ πᾶσα ἡ συνοικία ἔδραμε πρὸς τὸν θόρυβον... Γνωρίζετε τὰ ἑπόμενα...

Καλοκάγαθός τις ἀλλ' οὐχὶ πλούσιος κύριος πορεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ βλέπων ἰχθύν τινα πρόσφατον καὶ μεγάλον. αἰσθάνεται τὸν σίελον τῆς ἐπιθυμίας πλημμυροῦντα αὐτοῦ τὰς γνάθους.

— Πόσου ὁ ἀττακεύς; ἐρωτᾷ τὸν ἰχθυοπώλην.

— Τριῶν φράγκων, ἀποκρίνεται οὗτος.

Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ μὲν τὸν ἰχθὺν, ἀλλ' εὑρίσκει αὐτὸν βαρύτιμον. Ἐν ᾧ δὲ ταλαντεύεται μεταξὺ τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς φειδοῦς, βλέπει βραδέως παρερχόμενον καὶ χωλαίνοντα πειναλέον τινα ἐπαίτην.

— Φεῦ, λέγει, πόσον εἶμαι ἀπάνθρωπος. Ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀποθνήσκει ἐκ τῆς πείνης, ἐγὼ διανοοῦμαι νὰ δαπανήσω ἑξήκοντα σολδία εἰς ἕνα ἰχθύν.

Καὶ ἀγόμενος ὑπὸ γενναίου τινὸς αἰσθήματος, πορεύεται εὐθὺ πρὸς τὸν ἐπαίτην, καὶ δίδει αὐτῷ τὰ ἑξήκοντα σολδία. Ἔπειτα δὲ κρύπτεται ὄπισθεν παραπήγματός τινος, θέλων νὰ ἴδῃ εἰς τί ὁ ἐπαίτης θὰ μεταχειρισθῇ αὐτά.

Φεῦ τῆς ἐκπλήξεως!

Ὁ ἐπαίτης διευθύνεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἰχθυοπώλην καὶ ἀγοράζει τὸν ἀττακέα.

Χωρική τις πλησιάζει πρός τινα κυρίαν ἐν Τρουβίλλῃ καὶ παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ ἀγοράσῃ αὐτῇ ὀλίγον κρέας διὰ τὸν ἀσθενοῦντα ἄνδρα της.

Ἡ κυρία εἰσέρχεται προθύμως εἴς τι κρεωπωλεῖον καὶ δίδει εἰς τὴν πτωχὴν τέσσαρας λίτρας κρέατος.

— Ἐὰν ἡ κυρία εὑηρεστεῖτο νά μοι ἀγοράσῃ καὶ ὀλίγον ἄρτον...

Ἡ κυρία εἰσέρχεται εις τι ἀρτοπωλεῖον καὶ δίδει αὐτῇ ἄρτον ἓξ λιτρῶν.

— Ἐὰν ἡ κυρία μοι ἔδιδε καὶ ὀλίγον οἶνον...

Καὶ ἡ κυρία ἀγοράζει καὶ δίδει αὐτῇ δύο φιάλας οἴνου, ἔπειτα δὲ διευθύνεται εἰς τὴν παραλίαν.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, λέγει αὐτῇ ἀκολουθοῦσα ἡ ἐπαιτοῦσα, δὲν δύνασθε ἄρα γε νά μοι δώσητε καί τινα παλαιὰ φορέματα;

Καὶ ἡ κυρία ἐπανέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου κατοικεῖ, καὶ δίδει εἰς τὴν ἐπαιτοῦσαν ὅσα ἔχει περιττὰ ἐνδύματα.

— Ἐὰν ἡ κυρία, ἥτις φαίνεται τόσον ἀγαθὴ, ἠδύνατο νά μοι δώσῃ καὶ ὀλίγα χρήματα, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ φαρμακοποιοῦ...

— Ἄ, κυρά μου,... λέγει τότε πρὸς τὴν ἐπαιτοῦσαν ἡ κυρία, καταχρᾶσαι ἀληθῶς τὴν καλοκαγαθίαν μου.

— Πῶς; ἀποκρίνεται τότε αὐθαδῶς ἡ γραῖα πτωχή. Ὅταν ἀπαντήσῃ τις κατὰ τύχην ἕνα γενναιόδωρον πρέπει νὰ ἁρπάσῃ ὅσα δυνηθῇ. Ἐννοεῖτε ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ λάβῃ δεύτερον πρᾶγμα, παρ' ἐκείνου ὅστις ἀρνεῖται τὸ πρῶτον. Bedame!

Κατά τινα θεατρικὴν παράστασιν, κύριός τις ἀνίσταται ἀποτόμως καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐξ εὐωνύμων τῆς συζύγου του καθήμενον κύριον,

ΝΕΚΡΟΣ ΕΥΡΕΘΕΙΣ ΕΣΧΑΤΩΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙΣ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ.

— Κύριε, σοι ἀπαγορεύω νὰ ἐνοχλῇς τὴν σύζυγόν μου διὰ τοῦ βραχίονος, λέγει πρὸς αὐτὸν αὐστηρῶς.

Ὁ κύριος, πρὸς ὃν ἀποτείνεται ὁ σύζυγος τῆς ὑβρισθείσης, ἀποκρίνεται μόνον διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ, ὡς μὴ ἐννοῶν περὶ τίνος πρόκειται.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ σύζυγος ἐγείρεται πάλιν καὶ,

— Ἐὰν ἐξακολουθήσῃς, λέγει πρὸς τὸν γείτονα, θὰ μετανοήσῃς.

Ὁ γείτων θεωρεῖ αὐτὸν πάλιν ἐκπεπληγμένος, ἀλλὰ σιωπᾷ.

Τέλος ὁ σύζυγος τῆς κυρίας ἀνίσταται καὶ τρίτον καὶ κάμνει τοσοῦτον θόρυβον ὥστε οἱ χωροφύλακες ἐξάγουσι τὸν γείτονα τοῦ θεάτρου.

Ὁ ἀστυνόμος ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον τί ἔχει νὰ εἴπῃ πρὸς ἀπολογίαν του. Ἀλλ' οὗτος μένει ἄφωνος ὡς στήλη ἅλατος, καὶ πάντες ἀναγνωρίζουσι, ὅτι εἶναι κωφάλαλος.

— Εἴτε εἶναι κωφὸς, εἴτε μὴ, κραυγάζει τότε ὁ ὑβρισθεὶς σύζυγος, βέβαιον εἶναι ὅτι κατεπλήγωσε τὴν σύζυγόν μου διὰ τοῦ βραχίονός του.

Καὶ πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὑποθέσεως ἁρπάζει αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ὅστις μένει εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ὦ, τότε δὰ δὲν ἐκπλήττομαι! κραυγάζει ὁ ἐνάγων, ἀνακαγχάζων μετὰ τοῦ ἀκροατηρίου, — πλὴν τοῦ κωφαλάλου, ὅστις καταγίνεται νὰ ἐφαρμόσῃ πάλιν τὸν ξύλινον αὐτοῦ βραχίονα, καὶ ἐξέρχεται, μὴ ἐννοῶν μήτε τὴν δίκην, μήτε τὴν αἰτίαν τῆς εὐθυμίας τοῦ ἀκροατηρίου.

Ὁ διερχόμενος τὴν νύκτα τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων βλέπει ἐνίοτε κοράσιόν τι λαμβάνον τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπενδύτου καὶ ἀπομάσσον ἐπιμελῶς τὸ ἐπ' αὐτοῦ πτύσμα διὰ μανδυλίου. Ὁ δὲ διαβάτης, ἀγνοῶν ὅτι ὁ πτύσας εἰς τὸ φόρεμά του δὲν εἶναι ἄλλος ἢ αὐτὸ τὸ κοράσιον, καὶ εὐγνωμονῶν, δίδει αὐτῷ ἓν ἢ δύο σολδία.

Ἀλλ' ὅμως ἡ εὐφυΐα τῶν κορασίων τούτων, ἅτινα ζῶσι ἐκ τοῦ σιέλου αὐτῶν — ὡς οἱ δικηγόροι, — εἶναι μηδὲν πρὸς τὴν εὐφυΐαν ἄλλης τινος νέας ἐπαίτιδος, ἥτις ἐξασκεῖ τὸ ἑξῆς ἐπιτήδευμα.

Τρέχει ὄπισθεν παντὸς κοσμίως ἐνδεδυμένου κυρίου, καὶ, δεικνύουσα ἠνοιγμένον τι παλαιὸν βαλάντιον (porte-monnaie), ἐν ᾧ λάμπουσι πέντε χρυσᾶ λουδοβίκια,

— Κύριε, κύριε! κραυγάζει πρὸς αὐτὸν, ἐχάσατε τὸ βαλάντιόν σας.

Ὁ κύριος ἀποκρίνεται φυσικῷ τῷ λόγῳ,

— Τὸ βαλάντιον τοῦτο δὲν εἶναι ἰδικόν μου, χεται.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε· ἐπειδὴ ἂν ἦτο ἰδικόν σας, θά μοι ἐδίδετε βεβαίως ἀνταμοιβήν τινα, ἐν ᾧ τώρα εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ φέρω τὸ εὕρημά μου εἰς τὸν ἀστυνόμον, ὅστις δὲν θά μοι δώσῃ τίποτε...

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ πλουσίως ἐνδεδυμένος οὗτος κύριος, θαυμάζων τὴν τιμιότητα τοῦ κορασίου, ἀνταμείβει αὐτὴν γενναίως, δίδων ἀργυροῦν τι νόμισμα.

Ἐνίοτε τὸ κοράσιον ἀποτείνεται πρός τινα κοσμίως ἐνδεδυμένον παρερχόμενον κλέπτην, ὅστις, σαγηνευόμενος ὑπὸ τῆς ὄψεως τῶν πέντε λουδοβικίων, λαμβάνει τὸ βαλάντιον, καὶ δίδει αὐτῷ δύο φράγκα, λέγων,

— Φεῦ τῆς εὐτυχίας! Πᾶν ὅ, τι εἶχον! Εὐχαριστῶ μικρά μου κόρη, καὶ ἀπέρχεται ῥίπτων εἰς τὸ θυλάκιον τὸ βαλάντιον.

Ἀλλὰ, φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ καλός μας κλέπτης παρατηρεῖ ὅτι τὰ πέντε λουδοβίκια εἶναι ἁπλῶς πέντε τεμάχια χαλκοῦ ἐπίχρυσα, οἷα συνειθίζουσι νὰ διανέμωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς οἱ ἀγύρται.

Ὁ κλέπτης, ἀντὶ νὰ κλέψῃ, ἀπέβαλε δύο φράγκα.

Ἡ περίφημος πρὸς τὴν Πύλην διακοίνωσις τοῦ Ἄνδρασσυ, ἡ ἀφορῶσα εἰς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, ἐνέπνευσεν εἰς τὴν σατυρικὴν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου Punch, εἰκόνα τινὰ διαγράφουσαν ἄριστα τὴν ἀδημονίαν τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, βλέποντος ἑαυτὸν ἀπαλλοτριούμενον τῆς εἰς τὰ πράγματα τῆς Τουρκίας ἐπεμβάσεως.

Οἱ αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ῥωσσίας κάθηνται ἔν τινι cabinet particulier περὶ τράπεζαν, ἐφ' ἧς εἶναι παρατεθειμένος κοῦρκος (ἰνδικὴ ὄρνις). — Ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἡ αὐτὴ λέξις Turkey, σημαίνει Τουρκίαν καὶ Κοῦρκον.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἐγείρεται καὶ προσφέρει μίαν θέσιν εἴς τινα εἰσερχομένην κυρίαν, παριστάνουσαν τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Βρεταννία κάθηται δυστροποῦσα, λέγουσα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Τί θὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης μου Πάλμερστων!!!

Le gérant responsable P. LAGIER.